

the book is owned by ton@samgler.org (00002);
typed to Word Document by ton@samgler.org;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (01/11/1999)
SamGler Reading Society
<http://www.samgler.org>

พล, นิกร, กิมหงวน

เขมรกำแหง

ตอน

เขมรหนี

ป.อินทรปาลิต

พระอารมณ์ของสีหนุว่าวามขึ้นทันที

“อ้ายบัดซบ ฉันเป็นนายแกเป็นเจ้าชีวิตของแกก็ว่าได้

จริงอยู่ฉันสั่งแกว่าฉันต้องการผู้หญิงคนไทยคนใดคนหนึ่งมาคุยกับฉันเพียงครั้งคืน

แต่เมื่อฉันมองเห็นความไฉไลของเธอทั้งสองแล้ว ฉันก็อยากจะนอนกกอกอดจนรุ่งสว่างเพื่อความสุขของฉันเข้าใจไหม

แกควรจะรู้ว่าในดินแดนกัมพูชาไม่มีใครกล้าขัดใจฉันได้ แม้แต่เมียนายทหารที่เพิ่งแต่งงานกัน

ถ้าฉันชอบฉันก็เรียกตัวมาปรนนิบัติรับใช้สักคืนหนึ่งหรือสองคืน แล้วก็เลือนยศให้ผัวมัน

แกกลับไปบอกพ่อแม่ของผู้หญิงสองคนนี่เถอะว่าพวงนี้ฉันจะให้หมั้นหาเด็กเอาไปส่ง

และฉันจะให้เงินทองเธอคนละสองหมื่นเหรียญ ให้เครื่องเพชรคนละชิ้นสองชิ้นแล้วแต่ใครปรนนิบัติถูกใจฉัน”

นายพลเจียงเต็มไปด้วยความวิตกเป็นทุกข์กลัวเจ้าฟ้าจะจับได้ว่านิกรกับกิมหงวนเป็นผู้ชายปลอมตัวมา และสองคนเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ของกองทัพไทย

ซึ่งถ้าสีหนุทรงทราบความจริงเช่นนี้เขาก็ย่อมยับไปด้วยอย่างไม่มีปัญหา

เมื่อเขาอดดูจะท้อทั้งสอง อาเสี้ยก็พยักเพี๊ยะเป็นความหมายให้เสนาธิการทหารบกกลับไป

ซึ่งเขากับนิกรสามารถที่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าช่วยตัวเองได้

สีหนุเห็นนายพลเจียงยืนกระสับกระส่ายก็ทรงทวาดลั่น

“ไปซีไว้อย่า ฉันบอกให้แกกลับบ้าน แกยอมรู้ดีแล้วว่าผู้ที่ขัดคำสั่งฉันจะต้องลงโทษถึงตาย”

เสนาธิการทหารบกถอนหายใจเบา ๆ เมื่อเขาสบตากับนิกรนายจอมทะเล้นก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“เจอะเหนียง”

เจ้าฟ้าสะดุ้งโหยง มองดูหน้านิกรแล้วก็เปลี่ยนสายตามาที่นายพลเจียง

“เธอพูดอะไรกับแกเจียง ฉันฟังไม่ออกและไม่เข้าใจ”

พล.ท. เจียงยิ้มแห้ง ๆ

“เป็นรหัสผ่านยามในคืนนี้กระหม่อม เธอล้อกระหม่อมเล่นเท่านั้นเอง”

สีหนุทรงพระสรวลเบา ๆ ยกมือชี้มือหน้านายพลเสนาธิการทหารบก แล้วทวาดแว็ด

“เจอะเหนียง”

เสนาธิการทหารบกสะดุ้งเฮือกรีบก้มศีรษะถวายคำนับแล้วหมุนตัวกลับเดินออกไปจากห้องทรงพระสำราญของเ

เจ้าฟ้าทันที ทั้ง ๆ ที่เขาเต็มไปด้วยความหวังโยนิกรกิมหงวนอย่างยิ่งแต่เขาหาว่าไม่รู้ว่ามี

คณะพรรคสี่สหายได้นัดหมายกันไว้เรียบร้อยแล้วเพื่อทำลายขวัญเจ้าฟ้าองค์นี้

และเพื่อให้พระองค์ได้รู้ว่าทหารไทยนั้นมีความทะนงองอาจกล้าหาญอย่างยิ่ง ก่อนจะมาจากบ้านนายพลเจี๋ย
คณะพรรคสี่สหายได้ปรึกษากันวางแผนการไว้เรียบร้อยแล้ว

สี่หูเสด็จลุกขึ้นเดินตามนายพลเสนาธิการทหารบกออกไปที่ประตูหยุดยืนมองดู
จนกระทั่งนายพลเจี๋ยลงบันไดไปชั้นล่าง พระองค์ร้องตะโกนเรียกทหารยามข้างบันไดให้เข้ามาเฝ้า
สิบตรีผู้นั้นถือปืนเล็กยาวสวมดาบวิ่งเข้ามาเฝ้าตามพระรับสั่งทันที
เขาหยุดคิดเฝ้าตรงและยกปืนขึ้นวันทยาอุอย่างแข็งแรง

“เฮ้ย กูต้องการอยู่ตามลำพังกับแฟนคนไทยของกูเข้าใจไหม”

“พะยะคะ”

“อย่าให้ใครเข้ามาบนนี้แม้กระทั่งลูกเมียของข้า ถ้าห้ามไม่เชื่ออนุญาตให้ยิงทิ้งเลย”

“พะยะคะ”

“แล้วมึงอย่าเสือกมาเดินแถวนี้ล่ะ ยืนอยู่ข้างบันไดนั่นแหละ”

“พะยะคะ”

สี่หูเสด็จกลับเข้าไปในห้อง ประทับนั่งบนโซฟาตามเดิม
ทอดพระเนตรนิกรกับกิมหงวนด้วยความรู้สึกอันร้อนแรงในด้านการมรรณแล้วพระองค์ก็รับสั่งให้สองสหายขึ้นมานั่งบนโซ
ฟาคนละข้าง กิมหงวนนั่งทางขวาของพระองค์ส่วนนิกรนั่งทางซ้าย เจ้าฟ้ายกพระหัตถ์จับคางนิกรเบา ๆ
แล้วพูดภาษาไทยเสียงแปร่งเล็กน้อย

“น้องสาว รู้สึกเป็นอย่างไรบ้างที่เธอได้พบกับฉัน”

นิกรทำท่าเอียงอวยได้เนียบเนียนมาก

“หม่อมฉันเอ็งใช้จนทูลอะไรไม่ได้แล้วเพคะ

นับว่าเป็นบุญตาว่าสนาอย่างใหญ่หลวงของหม่อมฉันที่ได้เฝ้าชมพระบารมีอย่างใกล้ชิดอย่างนี้
พระองค์เป็นเจ้าฟ้าที่ทรงสง่างามสวยเก๋ยิ่งกว่าผู้ชายในวัยหนุ่มรูปหล่อเสียอีก
ยิ่งดูก็ยิ่งเหมือนกับพระองค์เสด็จมาจากโลกกันตร์เพคะ”

สี่หูทำตามบริบ ๆ

“โลกกันตร์มันแปลว่าสวรรค์ใช่ไหมจะเธอ”

“เพคะ แหมฝ่าบาทเชี่ยวชาญภาษาไทยมากเพคะ”

ทรงแยมพระสรवलและเบิกบานพระทัยยิ่ง

“ขอบใจที่ชมฉัน เธอบอกฉันหน่อยซิว่าเธอชื่ออะไร”

นิกรทำท่ากระดากกระเดื่อง

“หม่อมฉันชื่อวินัสเพคะ”

“โอ-ชื่อเพราะมากคนดีของฉัน สมกับรูปร่างอันโสภิตของเธอ วินัสก็คือเทพธิดาแห่งความงามหรือดาวพระศุกร์
เธอเคยประกวดนางงามหรือเปล่า”

“เคยประกวดเทผีเพคะ”

“หา เทพีหรือเทผี”

“เทผีเพคะ ประกวดในงานเผาศพผีไม่มีญาติ หม่อมฉันได้รับรางวัลพานรองเพคะ

ชั้นนำเขาไม่ให้เขาบอกให้หาชื่อเอาเอง เพราะทางวัดไม่มีงบประมาณพอ หม่อมฉันเห็นเป็นงานกุศลก็เลยไม่ว่าอะไร
มายังงั้นหม่อมฉันลำดับปู่ตายายกรรมกรเลยเพคะ”

ทรงพระสรวลก้ากแล้วหันพระพักตร์มาทาง พ.อ. กิมหงวนต่างฝ่ายต่างมองหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน

“เธอเป็นพี่สาววินัสสินะ”

“เพคะ เราพี่น้องท้องเดียวกันคลานตามกันออกมาจากท้องพ่อท้องแม่เพคะ”

“จ้ะ เค้าทำไมถึงหน้าตาไม่เหมือนกัน”

“หม่อมฉันเหมือนคุณพ่อ วินัสแกเหมือนคุณแม่เพคะ”

“อ้อ แต่เธอสูงกว่าน้องสาวเธอมาก”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“หม่อมฉันเกิดปีมะเส็งน้ำท่วมใหญ่ปี ๒๔๖๐ เพคะ ร่างกายถึงสูงผิดปกติเพื่อให้พ้นระดับน้ำ

น้องเค้าเกิดหลังหม่อมฉันสองปีเพคะ เขาเกิดปีมะแม หน้าตาเลยเหมือนกับแพะ”

นิกรเอ็ดตะโรขึ้นทันที

“แน่ มาว่าเค้า ตัวนะสีหน้าเหมือนแพะ เสด็จเพคะพื่อมรหาว่าหม่อมฉันเหมือนแพะ

หม่อมฉันไม่ยอมเสด็จต้องตัดสิน”

สีหน้าพระหัตถ์กอดกะเทยคนละข้าง โดยมั่นใจว่าเป็นผู้หญิงจริง ๆ แล้วรับสั่งกับเสี้ยหวนต่อไป

“เธอชื่ออมราอะ”

“เพคะ”

“เพราะดีเหมือนกัน นายพลเจ๊ริงเขาบอกว่าเธอสำเร็จวิชาพลศึกษามาจากกรุงเทพ ฯ

แล้ววินัสน้องของเธอสำเร็จอักษรศาสตร์จากจุฬาคือความจริงหรือจ้ะ”

“เพคะ น้องสาวของหม่อมฉันมีความรู้ทางอักษรศาสตร์พอตัว

ส่วนหม่อมฉันก็เชี่ยวชาญซ้ำของในด้านวิชาพลศึกษารักบี้, ฟุตบอล, มวยไทย, มวยสากล, ยูโด, ฟันดาบ, กระบี่กระบอง
กีฬาประเภทลู่วิ่งประเภทลานหม่อมฉันเก่งเพคะ”

“อ้อ ดีมาก วิชาย่อมเป็นความรู้ประดับตัว ชันขอต้อนรับเธอด้วยไมตรีจิตพิเศษของฉัน
ซึ่งฉันขอรับรองว่าฉันไม่เคยให้เกียรติสุภาพสตรีคนไหนเหมือนกับเธอสองคนพี่น้องเลยนะ”

เสี้ยหวนยิ้มอ่อนหวาน

“เสด็จรับสั่งอย่างนี้หม่อมฉันซาบซึ่งพระทัยจ้ะเลย ไปคุยกันในห้องบรรทมเถอะเพคะ”

“เฮ้ย” นิกรผลอดตัววาดลั่น

เคราะห์ดีที่เจ้าสีหนูได้ยินคำพูดของกิมหงวนไม่ถนัด

พระองค์ทอดพระเนตรผ่านประตูเข้าไปในห้องบรรทมอันสวยงามแล้วรับสั่งยิ้ม ๆ

“จ้ะ ห้องนอนของฉันโดยเฉพาะ แต่เธอไม่ต้องวิตกเมื่อยฉันอยู่ตำหนักหลังวัง ตำหนักนี้ฉันอยู่คนเดียว”

กิมหงวนถอนหายใจดัง ๆ

“ค่อยยังชั่วหน่อยเพคะ หม่อมฉันสำเร็จพลศึกษาก็จริง แต่เรื่องตบตีกับใครหม่อมฉันไม่กล้า

หม่อมฉันเป็นผู้ตีเพคะ”

เจ้าฟ้าดิ่งเสี้ยหวนเข้ามาจับบ่วงพอด

“ชื่นใจเหลือเกิน แต่ว่า...สงสัยว่าหมูนี้อะคงไม่ได้สระผม ผมของเธอมักสั้นเหม็นสาบนิดหน่อย ขอโทษนะ”

อาเสี้ยหวนยิ้มแห้ง ๆ

“ฟังชื่อมาเพคะ”

“หา เธอว่าอย่างไรนะ”

กิมหงวนเย็นวาบไปหมดทั้งตัว

“หม่อมฉันพึ่งซื้อแชมพูสระผมเมื่อเย็นวานนี้เองเพคะ ไม่มีเวลาที่จะสระผมได้ที่ผมเหม็นสาบก็เพราะหม่อมฉันช่วยคุณแม่ทำปลาไร้ไส้ให้ กลิ่นปลาร้าก็คงจะติดผมอยู่บ้าง”

“อ้อ ถ้าจะจริง” รับสั่งยิ้ม ๆ แล้วหันพระพักตร์มาทางนิกรก้มลงจูบริมฝีปากนิกรเบา ๆ หนึ่งที่พอถูกจูบนิกรก็ตัวอ่อนทงแขนออกทั้งสองข้าง แต่แล้วกิมหงวนรีบถลึงตาห้าม นิกรจึงรีบสงวนท่าทีไว้

“แหม-จูบหม่อมฉันอย่างนี้หม่อมฉันก็ใจแตกเท่านั้น”

จอมเขมรเต็มไปด้วยความเร่าร้อนแห่งอารมณ์

“ฉันอยากจะจูบเธอสักร้อยครั้งก็กลัวเธอจะเหม็นขี้พินฉัน”

นิกรยิ้มเอียงอาย

“สำหรับเสด็จซึ่งเป็นผู้นำชาติเขมรมีเงินตั้งหลายร้อยล้าน

ต่อให้เอาส้วมเข้าไปตั้งในพระโอษฐ์สักสามส้วมหม่อมฉันก็ทนได้เพคะ ผู้ชายที่ปากเหม็นคือผู้ชายที่ไม่มีเงินต่างหาก มีเงินแยะ ๆ มีตึกมีรถเก่งเหม็นก็ไม่เป็นไรเพคะ”

ทรงพระสรวลลั่น

“เธอเคยสนุกดีนี่แะะวินัส เป็นความจริงตามที่เธอว่ากลิ่นปากของผู้หญิงหรือของผู้ชายไม่สำคัญสำคัญอยู่ที่เงินเท่านั้น ลงมีเงินนับล้านต่อให้ปากเบี้ยวนัยน์ตาเหล่ จมูกคด ขี้พินหนาตั้งหนูใคร ๆ ก็ไม่รังเกียจอย่างฉันยังงี้ไม่เคยใช้แปรงสีฟันเลยแต่ผู้หญิงอยากเป็นเมียฉัน อ้า...เธอสองคนรับประทานผลไม้จะประเดี้ยวฉันจะให้คนของฉันจัดอาหารว่างมาให้รอให้ถึงสี่ทุ่มเสียก่อนเราจะได้ชิบเป๋อรรด้วยกัน ความจริงฉันนะเกลียดคนไทยนะ แต่เธอสองคนฉันไม่เกลียด”

นิกรหยิบของงุ่นพวงหนึ่งชิ้นมาจากพานทองแล้วปลิดใส่ปาก

กิมหงวนผลอดตัวหยิบวิสก็ขึ้นมาเปิดจุกรินใส่แก้วแล้วผสมโซดาดลงไป แต่พอนึกขึ้นได้ก็ยกแก้วส่งให้สีหนูทั้ง ๆ ที่อยากกินจนน้ำลายสอ

“เสวยน้ำจืดทีสิเพคะ”

“ขอบใจมากน้องสาว เธอช่างปรนนิบัติจริง ๆ ฉันเมาแล้วเธอดื่มเหล้าแก้วนี้แทนฉันได้ไหมละ ดื่มเสียหน่อยนะอย่างไรเสียคืนนี้เธอกับวินัสก็ต้องเป็นของฉันแล้ว”

กิมหงวนรับแก้วเหล้ามาจากสีหนู แล้วยกขึ้นดื่มอีก ๆ จนหมดแก้วทำให้จอมเขมรมองดูอย่างแปลกใจ

“ไอ้โฮ” ทรงอุทาน “ทำไมเธอกินเหล้าเก่งอย่างนี้อมรา”

อาเสี้ยตบอย่างเฉลียวฉลาด

“ในชีวิตของหม่อมฉัน หม่อมฉันพึ่งดื่มเหล้าในครั้งนี้เป็นครั้งแรกเพคะ

ที่กล้าดื่มหมดแก้วก็เพราะดีใจที่ได้มาเฝ้าฝ่าพระบาทอย่างใกล้ชิดเช่นนี้”

“หรือจ๊ะ น่ารักจริง ๆ คนสวย เธอคงจะเมาแน่ ๆ”

“ไม่เป็นไรเพคะ เมาหม่อมฉันก็จะนอนกอดเสด็จ”

ความสนิทสนมระหว่างกะเทยทั้งสองกับเจ้าฟ้าสีหนูเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

จอมเขมรทรงสำราญเบิกบานพระทัยยิ่งกอดจูบไขว่คว้าสองกะเทยตลอดเวลา โดยสำคัญผิดคิดว่าเป็นผู้หญิง นิกรกับกิมหงวนแสดงบทบาทช่วยวนได้ยอดเยี่ยม มีการผลัดใส่ค้อนควักบางที่ก็โอนอ่อนตามบ้าง

ในที่สุดสีหนูก็คุยเรื่องเขาพระวิหาร

“ในฐานะที่เธอสองคนเป็นคนไทย ถึงแม้ว่าเธอจะมีสัญชาติเขมรก็ตามเธอรู้สึกอย่างไรบ้าง
เท่าที่ศาลโลกตัดสินให้ไทยแพ้กรณีเขาพระวิหาร”

อาเสี้ยมยิ้มละไม กระแทกคอกขวาถูกพระโอบุสฐีสีหนูเสียดังขาดแล้วกอดพระองค์ไว้

“คุยเรื่องอื่นเถอะเพคะ เรื่องการเมืองหม่อมฉันไม่สนใจ”

สีหนูสูดปากเบา ๆ ยกมือขึ้นลูบคาลำริมฝีปากซึ่งเจ่อและปลิ้นออกมา

“มือเธอหนักจังอมรา นักพลละละก็เป็นอย่างนี้แหละ ขนาดเธอสัพยอกฉันปากคอกฉันแทบพัง
เธอน่ะเป็นเขมรหรือเป็นไทย”

“เป็นไทย ๓๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นเขมร ๗๐ เปอร์เซ็นต์”

“ถ้าอย่างนั้นเธอกับน้องสาวของเธอก็คงดีใจที่ฉันสามารถโกนปราสาทเขาพระวิหารมาจากไทยได้”

อาเสี้ยมว่า “หม่อมฉันเฉย ๆ เพคะ เสด็จจะครอบครองปราสาทเขาพระวิหารได้อย่างไร
ในเมื่อทางขึ้นไปบนปราสาทพระวิหารนั้นอยู่ในดินแดนไทยทางเราเป็นหน้าผาสูงชันเกือบพันเมตร”

สีหนูทรงพระสรวล

“ฉันจะยื่นอุทธรณ์ศาลโลกให้ไทยคืนภูเขาพระวิหารทั้งภูเขาให้เราด้วย
ศาลโลกก็ต้องบังคับรัฐบาลไทยให้เป็นไปตามนี้”

กิมหงวนยิ้มแค้น กำหมัดขวาชนหน้าอกสีหนูดังปลักแล้วพุดกลางหัวเราะพลาง

“เสด็จเฉลียวฉลาดมากเพคะ ปัญญาแหลมจริง ๆ”

สีหนูหน้าแหกกลืนน้ำลายเอือก

“น้องสาว เธอหยอกฉันอย่างนี้อีกสามสี่ที่วันโรคคงเล่นงานฉันแน่ ๆ”

นิกรพุดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ดี ตายห่าเสียก็ดี”

จอมเขมรหันขวับมาทางนายจอมทะเล้น

“เธอว่าไงนะวินัสฉันได้ยินไม่ถนัด”

นิกรรีบพุดกลบเกลื่อน

“หม่อมฉันว่าทางไทยเขาจะยอมหรือเพคะ”

“ฮะ ไม่ยอมก็รบกันนะซี”

เสียดวงพุดเสริมขึ้นทันที

“รบไม่กลัว กลัวไม่รบ” แล้วกิมหงวนก็พรวดพรวดลุกขึ้นยืนทำท่าเหมือนจะเตะปากสีหนู
แต่พอสบตานิกรอาเสี้ยมก็เปลี่ยนท่าที่เป็นอ่อนซ้อย แล้วพุดเจ้าฟ้าว่า “ไปนอนคุยกันในห้องเถอะเพคะ”

สีหนูผืนหัวเราะ

“นั่งลงก่อนอมรา นั่งตักฉันก็ได้”

กิมหงวนกระแทกตัวลงบนตักเจ้าเขมรเต็มแรงถึงกับสีหนูร้องไห้อีก

รีบผลักอาเสี้ยมลงนั่งบนโซฟาข้างพระองค์ตามเดิม

“กินอาหารว่างเสียก่อนที่รัก แล้วค่อยไปคุยกันบนเตียงทั้งสองคน

บางที่เธอกับวินัสอาจจะช่วยบีบนิ้วให้ฉันได้บ้าง อ้า-คืนนี้เธอสองคนคืนนี้กลับบ้านไม่ได้นะจะบอกให้”

นิกรแก้มักทำเป็นหน้าตื่นพุดเสริมขึ้นทันที

“ไม่ได้หรอกเพคะ หม่อมฉันรับรองกับคุณพ่อคุณแม่ของเราแล้วว่า เราจะกลับบ้านก่อนสองนาฬิกา ถ้าอนค้ำงในวังคุณพ่อคุณแม่อาจจะเป็นห่วง หรือฝ่ายท่านก็อาจจะคิดว่าเราสองคนไปนอนกับเพื่อนผู้ชายตามโรงแรม”

“แต่ฉันพอใจเธอกับอบมรามมาก เธอสองคนมีทุกสิ่งทุกอย่างถูกใจฉัน โดยเฉพาะความร่าเริงสนุกสนานของเธอตัวเอง ฉันไม่ยอมให้เธอกลับหรอก”

นิกรว่า “ถ้ายังงั้นฝ่าบาททกรุณาหม่อมฉันสักหน่อยซิเพคะ กินอาหารว่างแล้วโปรดประทานเกียรติไปบ้านหม่อมฉันไปบอกคุณพ่อคุณแม่ว่า ฝ่าบาทมีพระประสงค์จะให้เราสองคนถวายงานคืนวันนี้ คุณพ่อคุณแม่ท่านจะได้ภาคภูมิใจ”

เจ้าฟ้าสีหนุหลงกลนิกรแล้ว

“ได้ซิวันัส ถ้าเช่นนั้นกินอาหารว่างกันแล้วฉันจะขับรถส่วนตัวของฉันพาเธอทั้งสองไปบ้านของเธอและจะไปเยี่ยม ๆ โดยไม่ให้ใครติดตามไป ฉันรักเธอมากวันสออย่างไรเสียคืนนี้เธอกับอบมราจะต้องเป็นของฉันอย่างไม่มีปัญหา”

นิกรทำตาละห้อย

“แล้วถ้าหม่อมฉันเกิดท้องได้ขึ้นมาละเพคะ”

“ถ้าเธอท้องฉันจะประกาศเป็นทางการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าจอมของฉัน แล้วก็...อมราพี่สาวเธอก็เช่นเดียวกัน” รับสั่งจบกก็หันมาทางกิมหงวนแล้วสีหนุก็สะดุ้งโหยง “อ้าวเธอร้องให้ทำไมจะไม่อมรา”

อาเสี่ยสะอื้น

“หม่อมฉันกลัวมีลูกเพคะ”

“กลัวทำไมน้องสาว มันเป็นเรื่องธรรมดาธรรมชาติ

ฉันมีสติแพทย์ผู้เชี่ยวชาญอยู่หลายคนล้วนแต่สำเร็จมาจากประเทศฝรั่งเศสทั้งนั้น

คนไข้ที่คลอดบุตรยากไม่ว่าเด็กจะวางอยู่ในท้อง โผล่ตีนออกมาหรือยื่นมือออกมาบายบาย

หมอมของฉันสามารถทำคลอดได้เรียบร้อยโดยที่มารดาของเด็กปลอดภัย แพทย์เขมรเก่งกว่าแพทย์ไทยมากเธอรู้ไหม”

กิมหงวนทูลพลางร้องไห้พลง

“หม่อมฉันกลัวไม่รู้ว่าฉันจะออกลูกทางไหนเพคะ”

สีหนุทรงพระสรวลก้าก

“เธอสองคนพี่น้องเป็นผู้ใหญ่แล้วแต่รู้สึกว่ายังอ่อนต่อโลกเต็มทน”

“เพคะ” เสี่ยหงวนยอมรับ “พ่อแม่ของหม่อมฉันก็กึ่งเราเหมือนคิริบูนน้อย ๆ อยู่ในกรงทองอย่างนั้นแหละเพคะ ทางโลกเราไม่มีใครจะเป็นประสา แต่เราเป็นโรคมามากพอดู”

จอมเขมรถอดกะเทยทั้งสองแน่น นิกรชบหน้าเข้ามาออเฮาะแสดงบทบาททราวกับหญิงสาวในวัยแรกรุ่ง

“เสด็จเพคะ”

“จ๋า”

“พระนามของเสด็จแปลว่าอะไรเพคะ หม่อมฉันอยากรทราบ”

เจ้าฟ้าแย้มสรวลอย่างภาคภูมิใจ

“ฉันจะบอกให้วันัส เธอจะได้ไปเล่าให้คุณพ่อคุณแม่และญาติสนิทของเธอฟัง ชื่อของฉันโรดมแปลว่าพระราชาศรีแปลว่า มิ่ง, สง่า, แสง, ความสุขใส, ความสว่าง, ความสำเร็จ, มงคล, ความเป็นใหญ่ ซึ่งตรงกับคำว่าสิริ

ในภาษาสันสกฤตและบาลี ทีนี้คำว่าหนูก็ว่าคางหรือลูกคางเรานี่เอง

รวมความแล้วชื่อของฉันอันเป็นมงคลนามแปลว่าพระราชาศรีผู้มีลูกคางสง่า”

นิกรลืมหาดโปลง

“โอ...จริงแหละเพคะ ลูกคางของพระองค์สวยมาก คางสองลอนแบบนี้ทำให้พระองค์สวยสง่าไม่น้อย คิ้วของพระองค์ก็เหมือนคิ้วสิงโต จมูกก็จมูกสิงห์ พระเนตรก็เหมือนนัยน์ตาสิงห์ พระโอษฐ์ยื่นและห้อยเหมือนบุลดีอก”

“หา ปากฉันเหมือนอะไรนะพูดใหม่ซีไฉนไม่ถนัด” รับสั่งโดยเร็ว

“พระโอษฐ์เหมือนรูปคิงในไฟป้อกเพคะ”

สีหน้าทรงพระสรวลอย่างพอพระทัย แล้วตบหลังเสียหงวนเบา ๆ

“ที่รัก ชื่อของเธอจะมาแปลว่าอะไรจะ”

กิมหงวนยิ้มอย่างเอียงอาย

“อมรา เป็นคำกลอนในกวีนิพนธ์มาจากคำอมรเพคะแปลว่าเทวดาหรือผู้ไม่ตาย”

“อ้อ แล้วเธอจะตายไหม”

“ถ้าเสด็จจับได้หม่อมฉันก็มองเท่ง ถ้าจับไม่ได้หม่อมฉันก็คงจะเป็นอมราไม่ก่อนเข้าใจไหมเพคะ”

เสด็จลูกคางสวยขมวดพระขนงย่น

“เธอพูดอะไรฉันฟังไม่ออกเลย”

“ฟังไม่ออกก็ตีแล้วเพคะ อ้า-หม่อมฉันร้อนเต็มทนแล้ว มีใสร่งสักตัวไหมเพคะ

หม่อมฉันอยากจะทำอะไรโปรดโปรดแล้วนุ่งใสร่ง”

“แล้วกัน นี่มันวังเจ้าไม่ใช่โรงแรมนี่นะเธอ ฉันจะเอาใสร่งที่ไหนมาให้เธอผลัดล่ะ”

อาเสี่ยหัวเราะเบา ๆ

“หม่อมฉันนุ่งใสร่งเสียเคยเพคะ ใส่เสื้อชั้นในคอกว้าง ๆ นุ่งใสร่งแล้วยืนสูบบุหรี่ตามมุ่มมีด

บรรยากาศอย่างนั้นชอบ ได้เงินมากก็แบ่งให้พี่เขาซื้อเฮโรอินสูบบ้าง เมื่อสมัยที่ยังมีโรงงานฝิ่นหม่อมฉันหาเงินคล่องเพคะ”

สีหน้าทำหน้าชอบกล

“เอ - เธอกินเหล้าเพียงแก้วเดียวชักพูดละเทะใหญ่แล้ว เมารือมรา”

อาเสี่ยทำหน้าเศร้า

“นิดหน่อยเพคะ ต้มเหล้าแล้วอดนึกถึงความหลังอันแสนรันทดไม่ได้ หากินด้วยน้ำพักน้ำแรงแท้ ๆ

ตำรวจเขาห้าม อึย-พูดแล้วเจ็บใจพับแป้” พูดจบกิมหงวนก็รินวิสกี้โซดาใส่แก้วแล้วยกขึ้นดื่มอย่างหน้าตาเฉย

สีหน้าหันพระพักตร์มาทางนิกร

“พี่สาวเธอเพื่อพูดถึงเรื่องอะไรต่ออะไรฉันไม่รู้เรื่องเลย หรือเขาเคยออกหักมาแล้ว”

“เพคะ ตอนที่พ้อมมาเป็นนักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาเพคะ เขาเคยมีความหลังกับเพื่อนนักศึกษาคนหนึ่ง เขาซ้อมมูโดกันบ่อย ๆ เพคะ ที่แรกก็เพียงแต่ซ้อมกันเท่านั้น แล้วยังไงก็ไม่ทราบเกิดปล้ำกันจริง ๆ

พ้อมมาเกิดเสียท่าเพคะ เลยต้องเสียทุกสิ่งทุกอย่างให้เขา”

กิมหงวนร้องไห้โฮ

“อย่าพูดวินัส ได้โปรดเถิด...พี่ซ้อมมู เธออย่าพูดความหลังของพี่ โอ้ย...มันปวดหัวใจ พี่ต้องรีดลูกเพราะเขา”

สีหน้าหันตาเหลืออก มองดูหน้ากิมหงวนอย่างแปลกใจ

“เธอรีดลูก”

“เพคะ พอท้องได้ ๔ เดือนก็ไปจ้างหมอบุ๊นคนหนึ่งให้เอาออก”

“ແ่จจริง เธอไม่กลัวบาปหรืออมรา”

“ไม่กลัวเพคะ ขึ้นปล่อยไว้หม่อมฉันก็ไม่ทราบว่าจะให้ลูกออกมาอย่างไร ขออีกแก้วนะเพคะ

วันนี้หม่อมฉันต้องกินเหล้าให้เต็มที่เพราะดีใจที่ฝ่าบาทจะเสด็จไปที่บ้านหม่อมฉันหลังจากเสวยอาหารว่างแล้ว”

สี่หนูทรงแยมพระสรวล

“กินเถอะน้องสาว เธอเมาเธอก็นอนกับฉันไม่มีอันตรายเป็นไร ถ้าเธอเป็นของฉันและเธอท้องกับฉัน ๗ จะไม่ยอมให้เธอรีดลูกเป็นอันขาด”

“โถ เสตีจจะทำให้หม่อมฉันตายเพราะคลอดหรืออย่างไร หม่อมฉันมีร้องลั่นบ้านหรือ เขาว่าสาวแก่ออกลูกยาก หม่อมฉันกลัวเพคะ”

“ก็บอกแล้วว่าสุติแพทย์ชั้นดีของฉันมีตั้งเยอะแยะ”

อาเสี่ยสะอื้น

“สุติแพทย์นั่นแหละ เพราะมันจะทำให้หม่อมฉันถูกยิงเป้า”

“อ้อ เธอกลัวว่าหม่อมจะแก้งบอกฉันว่าลูกที่ออกมาไม่ใช่ลูกของฉันยังงั้นหรือ ไม่ต้องวิตกอมรา ฉันรักและสงสารเธอมากทั้งสองคน เธอกับวินนี่น่ารักจริง ๆ พุดจาเฉลียวฉลาดและมีอารมณืขัน บางขณะก็เข้มแข็งเหมือนผู้ชาย ให้ฉันตายเถอะสมมุติว่าเธอทั้งสองเป็นผู้ชายปลอมตัวเป็นผู้หญิงมาหาฉัน ฉันจะรักสองคนอย่างชีวิตจิตใจทีเดียว”

กิมหงวนกับนิกรกลืนน้ำลายเอือก ต่างคนต่างทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม นิกรแก้งหยิบพัดขนนกพัดให้เจ้าฟ้าสี่หนู อาเสี่ยจูดบุนหรือวายุทั้งสองช่วยกันปรนนิบัติเป็นอย่างดีและนึกหนาว ๆ ร้อน ๆ กลัวว่าจะเพลิงพล้ำเสี่ยที่จอมเขมร

๒๒.๐๐ น. เศษ

อาหารว่างหรือซิปเปอรผ่านไปแล้ว

เจ้าสี่หนูพึงพอใจจะทยอยขึ้นอีกซึ่งพระองค์ไม่ได้ระแวงสงสัยอะไรเลย ขณะที่มหาดเล็กสองคนกำลังเก็บเครื่องเสวยบนโต๊ะภายในห้องทรงพระสำราญ สี่หนูได้รับสั่งเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งให้มาเฝ้า

“เฮ้ยลงไปโรงรถบอกคนรถให้เอารถคาดิแล็คเก็งมาจอดหน้าตำหนักแล้วก็บอกนายทหารองครักษ์ให้จัดรถจี๊ปวี ลี่สองคันพร้อมด้วยทหารติดตาม ข้าจะขับคาดิแล็คเก็งพาแฟนของข้าไปเที่ยวและไปบ้านหล่อน”

มหาดเล็กรับสั่งพร้อมก้มศีรษะถวายคำนับรีบพาตัวออกไปจากห้องทันที สี่หนูลุกขึ้นจากโซฟาแล้วรับสั่งกับนางปลอมทั้งสอง

“น้องสาวขอเวลาให้ฉันเข้าไปแต่งตัวสักสองสามนาที่นะ ฉันจะไปคุยกับคุณพ่อคุณแม่ของเธอด้วย เธอสองคนจะแต่งเสริมไบหน้าบ้างก็เข้าไปในห้องของฉันซี”

อาเสี่ยค้อน

“ไม่ต้องเพคะ เข้าไปในห้องเดียวเสตีจปล้ำหม่อมฉัน”

จอมเขมรทรงพระสรวล

“ฉันไม่ชอบการปลุกปล้ำข่มเหงผู้หญิง ถ้าเธอรังเกียจฉันฉันก็ไม่ต้องการเธอนั่งคุยกันไปพลาง ๆ นะจ๊ะ”

รับสั่งจบก็เสตีจเข้าไปในห้องบรรทม

สองสหายต่างเลือนตัวเข้ามานั่งชิดกันแล้วกระซิบกระซาบกันทันที

นิกรมองดูนาฬิกาเรือนกลมที่ผนังตึกแล้วกล่าวว่า

“เรานัดกับพวกเราให้คอยดักอยู่ที่เสากิโลเมตรที่ ๑๐ ถนนไปสนามบินนัดไว้ ๔

ทุ่มตรงป่านนี้ทุกคนคงไปรอเราแล้ว”

เสี่ยหงวนถอนหายใจเบา ๆ

“สีหนุจะเอาทหารติดตามไปด้วยถึงสองคันรถจี๊ปซึ่งไม่น้อยกว่า ๑๐ คนทำยังไงดีล่ะอ้ายกร”

นิกรมัมปากแน่น

“เราต้องแก้ไขอย่าให้ทหารติดตามไปได้ มิฉะนั้นงานของเราจะล้มเหลว เขาเถอะไม่ยากอะไรหรอก เป็นลูกไม้ของกันเอง กันทำอะไรแก้ทำตามก็แล้วกัน”

ใน ๕ นาทีนั้นเอง เจ้าฟ้าจอมเขมรก็เสด็จออกมาจากห้องบรรทม พระองค์แต่งกายเรียบง่าย กางเกงขาวยาวสีขาวและเสื้อขาวลายเขมรไล่ควายซึ่งสั่งทำจากโรงงานเสื้อเชิ้ตในฝรั่งเศสเป็นพิเศษ สองสหายต่างรีบลุกขึ้นยืนแล้วควายค้ำบในท่าถอนสายบัว

“ทรงพระเจริญบัลลังก์จักรเพคะ” กิมหงวนพูดเบา ๆ

“หา เธอให้พรฉันยังงั้นนะ”

อาเสี้ยมยิ้มแห้ง ๆ

“ทรงพระเจริญเป็นมิ่งขวัญแห่งอาณาจักรเพคะ”

“งั้นเธอ ฉันขอโน้มรับพรของเธอด้วยความปลื้มใจ เธอเข้าใจให้พรนี้พรของเธอซาบซึ้งใจฉันจริง ๆ เราไปกันเถอะที่รัก ให้ฉันควงแขนเธอทั้งสองคนหน่อยซิ”

ครั้นแล้วสีหนุก็ปราดเข้ามาควงแขนสองกษัตริย์แล้วพาเดินออกไปจากห้องทรงพระสำราญอย่างอึมเิบพระทัยตามนิตยของพระองค์ซึ่งทรงฝึกฝนในสุราและนารีมิได้ขาด เว้นสิ่งใดสิ่งหนึ่งเสียแล้วก็ปวดท้องนอนไม่หลับ

ที่หน้าพระตำหนัก

คาดิลแล็คเก็งสีดำมีดวงตราปราสาทสามหลังหรือลัทธิศาสดาซึ่งเป็นโลหะสีเงินติดอยู่ข้างรถได้จอดเตรียมพร้อมรอคอยเจ้าฟ้าอยู่แล้ว คนขับรถแต่งเครื่องแบบเรียบร้อยยืนอยู่ข้างรถคันนี้ ถึงรับสั่งว่าจะขับไปเองเขาก็ต้องมาคอยเฝ้าตามหน้าที่ ต่อจากรถคาดิลแล็คเก็งมีจี๊ปวิลลี่สองคันจอดต่อกันไป ทหารพลร่ม ๙ คน

ซึ่งคนหนึ่งมียศเป็นร้อยไทยยืนตั้งแถวหน้ากระดานเรียงเดี่ยวอยู่ริมถนนข้างรถ

เมื่อเจ้าฟ้าพานิกรกับกิมหงวนลงมาจากบันไดหน้าตำหนัก นายทหารก็บอกหมู่ทหารพลร่มทำความเคารพทันที พลร่มทั้ง ๙ คนนี้มีปืนกลมือเป็นอาวุธประจำตัว กองทัพพลร่มและพันยานเกราะเป็นทหารสีหนุโปรดปรานไว้วางใจที่สุด ทหารเหล่านี้ได้รับเงินพิเศษจากพระองค์เสมอ

แล้วนายทหารหมู่รูปหล่อก็สั่งให้ทหารขึ้นนั่งประจำรถจี๊ปทั้งสองคัน แต่ก่อนที่ ร.ท.

จกนายทหารหมู่รูปหล่อในวัยเบญจเพสจะขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับรถจี๊ปคันหน้า

กิมหงวนกับนิกรก็พากันเดินเข้ามาหาและยิ้มให้เขาแบบทอดสะพานรักให้

นายทหารหมู่จอมเจ้าชู้แห่งกองทัพพลร่มยกมือวันทยหัตถ์ทันที

“สวัสดีขอรับ” เขาพูดไทยอย่างชัดเจน

“สวัสดีฮะ” นิกรพูดยิ้ม ๆ และเล่นหูเล่นตาตลอดเวลา “ผู้หมวดอยู่กองพันพลร่มใช่ไหมฮะ”

“ใช่ครับ”

“แหม...อะฮันกับพี่อมราของอะฮันชอบทหารร่มจังคะ เพราะรู้สึกว่าคุณหาญมากกว่าเหล่าอื่น ๆ

ผู้หมวดกระโดดร่มเก่งไหมฮะ”

“ก็พอโดดได้ครับ”

เสี้ยมหงวนพูดเสริมขึ้น

“วันหลังอีฉันกับน้องจะไปเยี่ยมผู้หมวดที่ค่ายพักบ้างผู้หมวดจะรังเกียจอีฉันไหมคะ”

ร.ท.

จอกไม่กล้าปริปากพูดอะไรอีกเพราะเจ้าฟ้าสีหนูเดินเข้ามาหยุดยืนท่าสะแอมมองดูเขาด้วยแววตาดมึนราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ แล้วพระองค์ก็รับสั่งอย่างเกรี้ยวกราด

“อ้ายจอก แฟนของกูไม่รู้ว่่าก็คนล้วนแต่ชอบมึงทั้งนั้น แม้แต่เมียกูก็ยังคงแ้วนให้มึงนวดให้ อ้า-ไม่ต้องติดตามกูหรือก๊ว้ย พาทหารหมคนี่ไปพักผ่อนเถอะ กูขับรถไปคนเดียวก็ได้”

ร.ท. จอกยืนตัวตรงยกมือวันทยหัตถ์อย่างแข็งแรง

“ขอเดชะ กระหม่อมบริสุทธ์จริง ๆ สุภาพสตรีไทยสองคนนี้มีใจเมตตากรุณาทักทายกระหม่อมก่อน”

สีหนูขบพระทนต์กรอด ยกหลังพระหัตถ์ขวาดบหน้านายทหารหนุ่มแห่งกองพันพลร่มเต็มแรง

“ไม่ต้องอธิบายและไม่ต้องได้เถียง รู้ใหม่ว่าขนาดนายพลเถียงกู่คำเดียวยังถูกเตะ ไป-พาทหารไปพักผ่อนเดี๋ยวนี”

ร.ท. จอกตะโกนออกคำสั่งให้ทหารทุกคนลงจากรถจี๊ปทั้งสองคันนั้น

แล้วพาทหารในบังคับบัญชาของเขาเดินลัดตัดสนามตรงไปยังที่พักทหารพลร่ม

เสียงหวนกับนิกรต่างมองดูหน้ากันและยิ้มให้กันด้วยความหมาย เจ้าฟ้าสีหนูรับสั่งด้วยเสียงปรกติว่า

“ไปขึ้นรถเถอะที่รัก ไม่จำเป็นที่จ้จะต้องมีทหารติดตามคุ้มกันฉันก็ได้ นายพลทหารหนุ่ม ๆ พวกนี้ไว้ใจไม่ได้ เธอสองคนไม่ควรไปยุ่งกับมัน ให้อพวกนี้ถือว่่ารูปหล่อเจ้าชู้อย่างบรมที่เดียว ถ้าคุณพ่อคุณแม่ให้เธอมาอยู่กับฉันในวันนี้ฉันจะออกคำสั่งห้ามไม่ให้นายทหารคนหนึ่งคนใดพูดกับเธอทั้งสองคน ใครฝ่าฝืนฉันจะเอาเข้าตะราง พูดคำหนึ่งติดตะรางหนึ่งเดือน”

คาดิลแล็คเก้งคันใหญ่และใหม่เอี่ยมแล่นออกไปจากวังแล้ว

พวกทหารองครักษ์เป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ต่างวุ่นวายใจไปตามกัน จะส่งทหารออกติดตามก็กลัวถูกกริ้ว

ครั้นปล่อยให้เสด็จไปตามลำพังก็เกรงว่่าจะได้รับภัยอันตรายจากพวกเขมรอิสระหรือพระราชารัฐกรที่สีหนูเคยทำให้เขาพินาศล่มจมหรือเดือดร้อน

ถนนหนทางในพนมเปญสงบเงียบแล้ววดยานพาหนะและผู้คนที่สัญจรไปมาบางตามาก ตั้งแต่ทหารคอมมิวนิสต์หลังไหลเข้ามาในประเทศเขมร

ชาวเขมรไม่มีใครกล้าจะออกจากบ้านในตอนกลางคืนโดยเฉพาะผู้หญิงเมื่อออกจากบ้านก็มักจะเป็นเหยื่ออาคะของพวกทหารคอมมิวนิสต์ ถ้าผู้ชายก็ถูกแย่งชิงข้าวของอันมีค่า ใครขัดขืนก็ถูกยิงทิ้ง

เป็นครั้งแรกที่จอมเขมรออกมาจากวังตามลำพัง แต่พระองค์มิได้นึกเกรงกลัวอะไร

เพราะเชื่อว่่าการเสด็จออกมานี้ไม่มีใครรู้ สีหนูทำหน้าที่ขับรถด้วยพระองค์เองประทับอยู่ทางด้านซ้ายของต่อนหน้ารถ อาเสี้ยกิมหงวนนั่งกลางและนิกรนั่งริมขวา

เมื่อผ่านพ้นย่านชุมนุมชนอันหนาแน่น

คาดิลแล็คเก้งก็เลี้ยวซ้ายมือที่สี่แยกตรงไปยังสนามบินซานเมืองพนมเปญ ถนนลาดยางสายนี้กว้างใหญ่

สองฟากทางล้วนแต่คฤหาสน์อันสวยงาม มีตรอกซอกซอยแบบเดียวกับถนนพลโยธินของเรา

ต้นมะฮ็อกกานี่ปลูกเรียงรายเป็นระยะ เมื่อพ้นย่านชุมนุมประมาณ ๕ กิโลเมตรก็ถึงท้องนา ละเมาะ, ไร่

และที่เว้งว่างเปล่า

แสงไฟหน้ารถส่องสว่างพุ่งไกล นิกรมองดูเสาكيلเมตรริมทางเรื่อยมา เป็นเสาสั้น ๆ ทาสีขาวมีเลขบอกเมื่อพ้นเขตเทศบาลก็เริ่มต้นด้วยเลข ๐ แล้วก็ ๑, ๒, ๓ เรื่อยไป

พอรอดผ่านเสาไกลเมตรที่ ๙ นิกกร็ยกมือซ้ายสะกิดขาขวาอาเสี้ยเตือนให้ลงมือตามแผน
กิมหงวนกำลังนั่งสะลึมสะลือจึ่งหันมาทำตาเขียวและเอ็ดตะโรลั่น

“นั่งเฉย ๆ ซี้ไว้ย เสือกมาเขี่ยขาหยิก ๆ อยู่ได้”

นิกกรชักฉิว

“อ้อ ดีเหมือนกัน ตามใจเถอะรตผ่านไกล ๙ แล้ว”

เสี้ยหงวนนึกขึ้นได้ก็สะดุ้งโหยง

เขาหันมามองดูเจ้าฟ้าป่านโรดมซึ่งกำลังบ่นพึมพำที่ถูกแสงไฟรดกึ่งคันหนึ่งแล่นสวนมาสองพระพักตร์จนมองไม่เห็นทางต้อง
ผ่อนความเร็วของรถลง พระองค์มีวแต่ระวังในการขับรถจึ่งไม่ได้ยินว่าสองสหายพูดอะไรกัน

กะเทยกิมหงวนเปิดกระเป่าเงินสีด้าหยิบวัดตุสี่ด้ามาเมือมออกมาก มันคือปืนพกคู่มือของเขา
และแล้วด้วยความรวดเร็วจับปล้นอาเสี้ยก็ยกปากกระบอกปืนจึ่งขึ้นพระองค์ข้างขวาของสี่หนูทันที

“ขับเรื่อยไปฝ่าบาท และหยุดชิดขวาที่เสาไกลข้างหน้าโน้น”

สี่หนูทรงพระสรวล

“เธอเข้าใจสัพยอกฉัน นิ้วมือของเธอคล้ายกับปากกระบอกปืนมาก”

อาเสี้ยสะดุ้งเล็กน้อย ซูรีวอลเวอร์ ๙ มม. กระบอกนั้นให้เจ้าฟ้าทอดพระเนตรแล้วก็จึ่งขึ้นพระองค์ตามเดิม

“ฝ่าบาทคงเห็นแล้วว่าปืนจริง ๆ ไม่ใช่ไม้”

เจ้าฟ้าพระทัยหายวาบ

“เธอหมายความว่ากระไรอมรา เธอเล่นตลกกับฉันหรือว่าเอาจริง”

“ไม่ใช่ตลก” กิมหงวนตวาดแว๊ด

“เราสองคนเป็นนายทหารและเป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษที่มากระโดดร่มลงที่ซานเมืองพนมเปญเมื่อ ๑๐ วันที่แล้วมานี้
กระหม่อมคือพันเอกกิมหงวนและเพื่อนร่วมตายของกระหม่อมคือพันเอกนิกกรแห่งกองบัญชาการทหารสูงสุดอย่าขัดขืนฝ่า
บาทแสงไฟหน้ารถส่องเห็นเสาไกลเมตรข้างหน้าแล้วโปรดหยุดรถตรงนั้น ถ้าขัดคำสั่งเน่า”

จอมเขมรเสี้ยขวัญแล้วพระพักตร์ซีดเผือดผิดปรกติพระทัยเต้นระทึกเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย
อย่างไรก็ตามเจ้าฟ้าสี่หนูพยายามทำพระทัยให้เข้มแข็ง ทรงขับรถคาดิลแล็คเก็งเรื่อยไป
พอใกล้จะถึงเสาไกลเมตรพระองค์ก็ถอนพระบาทขวาจากคันเร่งและเหยียบห้ามล้อเบา ๆ
บังคับคาดิลแล็คเก็งคันงามให้หยุดสนิซ้างหลักไกลเมตรที่ ๑๐ พอดี

“เธอสองคนจะเอาอย่างไร ก่อนอื่นฉันขอชมเชยด้วยความจริงใจเท่าที่เธอทั้งสองคนต้มฉันเสียจนสนุก
บอกฉันซี้ที่เธอใช้กลอุบายหลอกลวงพาฉันมาจากวังเธอจะต้องการอะไรจากฉัน”

นิกกรหัวเราะชอบใจ

“ต้องการอะไรนิดหน่อยกระหม่อม”

“ก็นั่นนะซี้ อะไรล่ะที่เธอต้องการ”

“ชีวิตของฝ่าบาท” พ.อ. นิกกรพูดเสี้ยงหนักแน่น

เจ้าฟ้าฝันทรงพระสรวลทั้ง ๆ ที่อกสั่นขวัญแขวนเพราะรักตัวกลัวตาย

“หมายความว่าเธอสองคนจะฆ่าฉัน”

“ถูกต้องกระหม่อม”

“ฆ่าฉันเพื่ออะไร” รับสั่งเสี้ยงเครือ

เสี้ยหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ฆ่าเพื่อส่งพระศพของฝ่าบาทไปเมืองไทยแล้วจ้างช่างเขาทำศพเอาขี้เลื่อยยัดไว้ให้คงรูปอยู่ตามเดิม หลังจากนั้นเราจะเชิญพระศพของฝ่าบาทไปไว้ที่ปราสาทเขาพระวิหารเพื่อชาวเขมรทั้งหลายจะได้เห็นว่า ถึงแม้ไทยต้องมอบปราสาทเขาพระวิหารให้เขมรตามคำพิพากษาของศาลโลกที่ขาดความเป็นธรรม ฝ่าบาทก็ต้องเสียชีวิตแลกเปลี่ยนกับปราสาทอันผู้พิงบนเขาพระวิหาร”

“ฉันคิดว่าเธอสองคนออกจะทารุณไปหน่อย การกระทำอย่างนี้เป็นอาชญากรรมที่ฆ่าคนตายโดยเจตนาเธอไม่มีอำนาจอะไรที่จะมาฆ่าฉันเพราะเรายังไม่ได้ทำสงครามกัน”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“อำนาจอยู่ที่ปืนกระหม่อมหรืออยู่ที่แสนยานุภาพ ถ้าไทยเป็นประเทศมหาอำนาจศาลโลกก็คงจะไม่ตัดสินให้ไทยแพ้เพราะความจริงหรือข้อเท็จจริงปราสาทเขาพระวิหารอยู่บนแผ่นดินไทยซึ่งฝ่าบาทก็ทรงทราบดีอยู่แล้ว” พุดจบเขาก็หันมาถามนิกร “ยิงตรงไหนดีไว้ย้อัยกร ยิงขมับหรือยิงหน้าอก”

นิกรนิ่งคิดสักครู่

“ยิงสะดือสิวะโป้งเดียวมองเพ่งเลย ยิงแล้วโยนศพลงจากรถ ต่อจากนั้นเราก็ขับรถคันนี้หลบหนีไปเรื่อย ๆ จนกว่าเราจะแน่ใจว่าเราปลอดภัยเอาเลยอ้ายหงวนอย่ารำไร ฆ่าพระองค์เสียได้ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเขมรก็อาจจะสนิทสนมต่อกันเหมือนแต่ก่อน”

กิมหงวนถอนหายใจหนัก ๆ แล้วถามนิกร

“วันนี้วันพระหรือเปล่า”

“เปล่า วันนี้ขึ้น ๕ ค่ำ”

“ดีแล้ว กันจะส่งเจ้าฟ้าสีหนุไปทัศนจรเมืองผี”

ทันใดนั้นเองร่างอันดำตะคุ่มของชายฉกรรจ์รวม ๕ คน ก็เดินปราดออกมาจากพุ่มไม้อันหนาที่บริเวณนั้นทั้ง ๕ คนแต่งกายคล้ายทหารและเดินตรงเข้ามาที่รถ เจ้าฟ้าสีหนุรีบร้องบอกทันที

“ช่วยฉันด้วย ฉันคือฟานโรดมสีหนุ”

เสียงหัวเราะของคน ๕ คนดังขึ้นอย่างครั่นคราง อาเสียกิมหงวนร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เจาะเหนียง ฮะ ฮะ”

มีเสียงใครคนหนึ่งร้องตอบ

“รับประทานเจาะซี่ครับเอาไว้ทำไม”

สีหนุแทบลมจับ พระองค์ทรงทราบแล้วว่าชายฉกรรจ์กลุ่มนี้คือพรรคพวกของนิกรกับกิมหงวนนั่นเอง นิกรรีบลุกขึ้นปีนข้ามไปทางหลังรถ พ.อ. พลถือปืนพกเปิดประตูบานซ้ายตอนหน้ารถออกยกปืนขึ้นจ้องเจ้าฟ้า

“เขยิบไปนั่งกลางฝ่าบาท กระหม่อมจะซัดคาติลแล็คคันนี่เอง”

อำนาจปืนพกทำให้สีหนุปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี พลขึ้นมานั่งประจำที่คนขับ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ ดร. ดิเรกกับเจ้าแห้วและ ส.ท. โกยขึ้นมานั่งเบียดเสียดกับนิกรตอนหลังรถ นิกรเลยถือโอกาสนั่งตักพ่อตาของเขาอย่างสบาย

“หนูเก่งไหมคะคุณพ่อ” นายจอมทะเล้นพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน

“หนูกับพ้อมราสามารถปลอมเป็นผู้หญิงเข้าไปในวังได้ แต่ก็หวุดหวิดจะเสียความบริสุทธิ์ให้เจ้าฟ้าเซียวคะ พระองค์ทรงพิตหนูกับพ้อมราแทบแย่”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ หัวเราะลั่น

“เก่งมาก แต่ว่าเลิกตัดจริตเป็นผู้หญิงเสียทีคลื่นใต้น้ำได้ว่ะ”

กิมหงวนเกรงว่านายพลเจี๋ยจะเด็กร้อนก็แก้มองขึ้นดั่ง ๆ ว่า

“ผมกับอ้ายกรเหมือนผู้หญิงจริง ๆ ครับคุณอา แม่นายพลที่ไปปรับตัวผมที่บาร์ก็เข้าใจผิดคิดว่าผมเป็นผู้หญิง”

พูดจบก็กระแทกปากกระบอกปืนพกแบบปืนพระองค์ไว้ “กระหม่อมเสียใจในโชคร้ายของฝ่าบาท”

สีหน้าขบถกรามกรอด

“ไม่เป็นไร ทีใครก็ทีใคร”

พ.อ. พลเปิดสวิทช์ไฟแล้วสตาร์ทเครื่องยนต์เปิดไฟหน้าและทำยารถ

นำคาดิลแล็คเก็งคิงงามแล่นออกจากที่อย่างรวดเร็ว

เจ้าฟ้าสีหนุทรงคิดว่านายทหารไทยคณะนี้คงจะพาพระองค์ไปปลงพระชนม์ ณ ที่ใดที่หนึ่ง

ขทัยมานะบังเกิดขึ้นแก่พระองค์ทันที เจ้าฟ้ารับสั่งขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“โปรดบอกฉันหน่อยเถอะ ใครเป็นหัวหน้าปฏิบัติการพิเศษหน่วยนี้”

นายพลดิเรกชะงักหน้ามาที่พันกึ่งตอนหน้าแล้วพูดยิ้ม ๆ

“กระหม่อมเองฝ่าบาท พลตรีศาสตราจารย์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ”

นามนี้คุ้นหูเจ้าฟ้ามานานแล้ว พระองค์สะดุ้งเล็กน้อยและค่อย ๆ หันมาข้างหลังรถ

เสียงหวนช่วยเปิดไฟในแกงให้ครวญสีหนุก็สามารถมองเห็น ดร. ดิเรกกับคณะโดยทั่วหน้า

พระองค์ทอดพระเนตรจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่อย่างตื่น ๆ แล้วแย้มพระสรวล

“โชคดีของฉันที่ฉันได้เห็นนักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่

ฉันยอมรับนับถือว่าพวกท่านกล้าหาญมากที่เสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตมาโดดร่มลงในพนมเปญและทำงานให้กองทัพของ ท่าน
ตอบฉันหน่อยสิท่านศาสตราจารย์ ท่านกำลังจะนำตัวฉันไปไหน”

ดร. ดิเรกหันมาถามนิกรเบา ๆ

“เอาไปไหนวะ”

“จะไปรู้เรอะ” นิกรเอ็ดตะโร

“อ้าว” นายพลดิเรกอุทาน “แกเป็นคนวางแผนจับกุมเจ้าฟ้านี่นา”

“ถูกแล้ว แผนของกันมีเพียงแค่นี้”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะหึ ๆ

“ถ้าเช่นนั้นพวกเรามารับประกันเถอะ เราจะจัดการกับเจ้าฟ้าพระองค์นี้อย่างไรต่อไป

ในฐานที่ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าข้าพเจ้าขอให้ทุกคนออกความเห็นพร้อม ๆ กัน คอยตอบนะ หนึ่ง....สอง....สาม”

“ยิงทิ้ง” ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกัน

สีหนุเย็บวาบไปทั้งตัวแต่ฝืนทำใจให้เข้มแข็งเพื่อให้สมศักดิ์ศรีของพระองค์

“ถ้าจะฆ่าฉันละก็อย่าเสียเวลาพาฉันไปไกลเลย ยิงฉันทิ้งเสียเถอะนี่แหละ เรื่องตายเป็นเรื่องเล็ก

ทุกคนเกิดมาแล้วก็ต้องตายด้วยกันทั้งนั้น”

“โอเค. ฝ่าบาท” นายพลดิเรกพูดเสียงหนัก ๆ แล้วยกมือตบฝ่าพล “เฮ้-เลี้ยวเข้าไปในถนนซอยตัดผ่านกลางทุ่ง
เลือกหาที่เหมาะสม ๆ จอดรถแล้วจัดการปลงพระชนม์เสีย”

การสนทนาสิ้นสุดเพียงเท่านี้ คาดิลแล็คเก็งลดความเร็วลงเล็กน้อย

ในที่สุดก็เลี้ยวซ้ายมือเข้าไปในถนนลูกรังที่ตัดผ่านท้องนาอันแจ่มใสตรงไปยังโรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งแต่อยู่ไกลจากท

างหลวงประมาณ ๕ กิโลเมตร และถนนสายนี้ในตอนกลางคืนไม่มียานผ่านไปมาเลย
ส่วนตอนกลางวันก็มีแต่รถของโรงงานทำอาหารกระป๋องเท่านั้น

ท่ามกลางความมืดและความสงบเงียบคาดิแล็คแก๊งแล่นห่างจากทางหลวงเข้ามาประมาณ ๒
กิโลเมตรก็หยุดตรงทางแยกเข้าหมู่บ้านของชานา พ.อ. พล พัชราภรณ์จัดแจงถอยหลังกลับรถเรียบร้อย
เมื่อเขาเปิดไฟหน้าและทำยรถและดับเครื่องยนต์ เจ้าฟ้าสีหนูก็กลัวตายจนลืมนึกถึงศักดิ์ศรีของพระองค์
กิมหงวนแกลังยกกระบอกปืนพกขึ้นจ่อขมับขวาของพระองค์ในท่าคุกคามแล้วกล่าวว่า
“ฝ่าบาทกระหม่อม โปรดตั้งสติให้แน่วแน่และระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งครั้งสุดท้าย
แล้วก็โปรดประทานอโหสิให้กระหม่อมด้วย

กระหม่อมและพรรคพวกจำเป็นอยู่อย่างที่จะต้องปลงพระชนม์ฝ่าประธานด้วยการยิงทิ้ง”

ดร. ดิเรกแกลังดูเสียหงวน

“ไม่ต้องพูดพาล่ามทำเพลง ยิ่งซีวีย่อย่าให้เสียเวลา”

เจ้าฟ้าสีหนูทรงกันแสงโฮ

“ท่านศาสตราจารย์ดิเรกกรุณาไว้ชีวิตฉันเถิด” รับสั่งพลางกันแสงสะอึกสะอื้น “ฉันยังไม่อยากตาย
ฉันอยากให้เห็นโลกนี้ต่อไปอีก”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

“ฝ่าบาทเห็นโลกและเป็นโรคมาพอแล้วจะอยู่ไปทำไมอีก”

เจ้าฟ้าสะอื้นหันไปมองคุณนิกร

“สงสารฉันเถอะ ท่านกับฉันต่างก็เป็นพุทธศาสนิกชนเช่นเดียวกัน การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตย่อมเป็นบาป”

จากแสงไฟในแก๊งกลางรถจะแลเห็นสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ เจ้าแห้วและ ส.ท. โกยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน
อาเสียกิมหงวนลดปืนพกที่จ่อขมับเจ้าฟ้าสีหนูลงแล้วเขาก็กล่าวขึ้นดัง ๆ

“ว่ายังไงพวกเรา ขณะนี้เจ้าฟ้าสีหนูก็เปรียบเหมือนลูกไก่ที่อยู่ในกำมือของเราแล้ว ถ้าเราบีบท่านก็ขี้อมือเรา
ถ้าเราคลายมือท่านก็รอด เราจะฆ่าท่านดีไหม”

เจ้าแห้วว่า “รับประทานอย่าเลยครับอาเสีย ปล่อยพระองค์ให้รอดชีวิตกลับไปดีกว่า
พระองค์จะได้บันทึกไว้ในพระทัยว่า ๗

ทหารเสือแห่งกองทัพไทยได้บุกเข้ามาถึงพนมเปญและจับพระองค์มาได้อย่างง่ายดาย แต่แล้วด้วยความเมตตาจิตของเรา
เราก็มองว่าพระองค์”

กิมหงวนพยักหน้ารับทราบ แล้วเขาก็มองดูหน้า ส.ท. โกย

“ว่ายังไงตาโกย แกมีความเห็นอย่างไรในเรื่องนี้”

ส.ท. โกย เต๊ะทำเป็นคนเจ้าความคิดแล้วกล่าวว่า

“ผมเห็นว่าส่งตัวพระองค์ให้เขมรอิสระดีกว่าครับ”

อาเสียลืมนตาโพล่ง

“เออ จริงของแก ให้เขมรอิสระจับพระองค์แขวนคอดีกว่า”

“โน” ดร. ดิเรกคัดค้าน “เราจะทำอย่างนี้ไม่ได้ เรากับเขมรอิสระทำงานคนละเรื่องคนละหน้าที่
ถ้าเราจะปลงพระชนม์เจ้าฟ้าสีหนูก็ให้เขาทำด้วยความสามารถของเขา ไม่ใช่เราส่งพระองค์ไปให้เขาฆ่า
เพราะอย่างไรเราก็ต้องถือว่าขณะนี้เขมรกับไทยเป็นศัตรูต่อกัน”

สีหนูมีพระพักตร์แจ่มใสขึ้น พระองค์ทอดพระเนตรนายพลดิเรกอย่างพอพระทัย

“ท่านเป็นคนมีศีลธรรมน่านับถือ ขอให้ปล่อยฉันไปเถิด
ฉันจะไม่ลืมบุญคุณของพวกท่านที่ไว้ชีวิตฉันในครั้งนี้เลย”

ดร. ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ออไร่ กระท่อมอยากจะทำอะไรไป

แต่เพื่อนทั้งสองของกระท่อมเขาเป็นคนวางแผนล่อลวงเอาตัวไป

และทั้งพันเอกนิกรและพันเอกกิมหงวนก็ได้ทำงานอย่างล่อแหลมเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตเข้าไปในวังของฝ่าบาทโดยปลอมตัวเป็น
นัฟหิง กระท่อมต้องปรึกษากับเขาก่อน”

เสี้ยหวนควงปืนพกอย่างคล่องแคล่วแล้วกล่าวขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการว่า

“ปล่อยก็ได้”

แต่เราจะต้องทำอะไรหนอยเพื่อให้เป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะของพวกเราที่จับฝ่าบาทได้แต่เราไม่ฆ่า”

เจ้าฟ้าเศร่าลงอีก

“ท่านจะทำอย่างไรก็แล้วแต่จะกรุณาเถิดแต่อย่าถึงกับให้ฉันต้องพิการหรือทุพพลภาพเลย”

เสี้ยหวนยิ้มด้วยมุมปากข้างขวาแล้วกระซอกผมปลอมออก

“ฝ่าบาทที่รัก

ฝ่าบาทเคยรับสั่งว่าฝ่าบาทจะทรงผนวชแก่นับในการที่ศาลโลกตัดสินให้เขมรชนะความกรณีเขาพระวิหารเป็นความจริงใช่
ไหม”

“ถูกแล้วฉันพูดอย่างนั้น”

อาเสี้ยว่า “แล้วเมื่อไรจะบวช”

“ฉันต้องคิดดูก่อน”

“คิดไม่ได้ กระท่อมจำเป็นจะต้องให้ฝ่าพระบาทอุปสมบทตามที่รับสั่งไว้

กระท่อมจะโกนหัวให้ฝ่าบาทเดี๋ยวนี้ด้วยตะไกรบัตตาเลียนที่เราเตรียมมา”

“โกนหัว...” สีหน้ารับสั่งเสี้ยงัน “ท่านจะโกนหัวฉันโอ...แล้วฉันจะกลับเข้าไปในวังอย่างไร

ทหารยามมันจำไม่ได้มันคงยิงฉันแน่ ๆ เพราะมันจะต้องเข้าใจว่าฉันเป็นทิดสีกใหม่บุกรุกเข้าไปในวัง

แล้วถ้าหัวฉันโดนยิงฉันจะแก้ตัวกับใคร ๆ เขาว่าอย่างไร บอกเขาตามตรงว่าฉันถูกพวกท่านกลั่นหัวฉันก็อายเขาแะ
ครั้นจะโกหกเขาก็ไม่รู้ว่าจะบอกอย่างไร”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ พูดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ก็บอกเขาว่าบรรทมหลับไปถูกแมลงสาบแทะซี่กระท่อม”

สีหน้ารับสั่งเสี้ยงัน

“แมลงสาบแทะหัวฉันก็คงเป็นมันแผลิบเหมือนศีรษะของท่านนี่ซี”

ท่านเจ้าคุณทำปากจู้ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครั้นครัง

“ยิ่งดีดีกว่าไว้” เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เอ็ดตะโรลั่นรถแล้วดึงปืนพกที่เหน็บไว้ได้เข็มขัดออกมา

นายพลดิเรกคว้ามือพ่อตาของเขาไว้

“เวท เอ มินิท ป้า เราสัญญากับพระองค์แล้วว่าเราจะไม่ปลงพระชนม์พระองค์”

ความเสียบเกิดขึ้นชั่วขณะ

กิมหงวนส่งปืนพกให้เจ้าแห้วซึ่งนั่งอยู่ข้างหลังเขาแล้วรับตะไกรบัตตาเลียนมาจากเจ้าแห้วตามแผนการที่วางไว้คือแผน ก.
ซึ่งตัว ก. ก็แปลว่ากลั่นอกบาลนั่นเอง แผน ก. จึงหมายถึงการกลั่นผมเจ้าสีหนุซึ่งนิกรกับเสี้ยหวนเป็นผู้วางแผนนี้

กิมหงวนขยับตะไกรปัดตาเลี่ยนทำลายขวัญเจ้าฟ้าเขมรเมื่อรู้สึกที่เจ้าสีหนุทำท่าเหมือนจะต่อสู้หรือหลบหนีเสีย
หงวนก็พูดคุกคาม

“นั่งเฉย ๆ ฝ่าบาท พวกกระหม่อมข้างหลังมีปืนทุกคน
คนขับรถนี้เป็นพันเอกก็มีปืนเช่นเดียวฝ่าบาทไม่มีท่าทางที่จะหลบหนีไปได้ ร้องตะโกนให้ช่วยก็แทบคอหอยเปล่า ๆ
ทรงคิดดูให้ดี จะยอมให้กระหม่อมกลั่นพระเศียรหรือจะยอมถูกยิงทิ้ง”

สีหนุขบกรามกรอด แน่ละว่าไม่ว่าใครก็ต้องยอมทุกอย่างเพื่อเอาชีวิตไว้

“เอา กลั่นก็กลั่น แต่ว่าฉันจะจำความโหดเหี้ยมทารุณของพวกเขาแก่ไว้

ถ้าไทยกับเขมรประกาศสงครามกันเมื่อไรฉันจะสั่งให้ทหารของฉันกลั่นผมเชลยทหารไทยทุก ๆ คน”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“กระหม่อมเสียใจที่จะพูดว่าหากเรารบกันทหารไทยทุกคนจะสู้ตาย โดยไม่ยอมให้จับเป็นเชลย
แล้วก็โอกาสที่ทหารเขมรจะจับทหารไทยมาเป็นเชลยนะกระหม่อมมองไม่เห็นเพราะพอเริ่มรบกันได้สามสี่วันทหารไทยก็ยี้
ดประเทศเขมรได้หมดแล้ว”

“ฮืม อย่าดูถูก ท่านรู้ไหมว่าเขมรจะครองโลกในไม่ช้านี้”

เจ้าแก้วพูดสอดขึ้นเบา ๆ

“รับประทานก่อนจะครองโลกขอได้โปรดรับสั่งให้พวกเขมรเลิกนอนกลางวันเสียก่อนเถิดฝ่าบาท
ตอนที่ยิงที่พนมเปญเสบียงเหาะเหลือเกิน ไปทางไหนเห็นแต่คนนอนหลับ
รับประทานตำรวจจระจกยี้หลับอยู่กลางสี่แยก รถราไม่มีวิ่ง”

สีหนุขบขมพินึกเป็นภาษาเขมรแล้วรับสั่งกับ พ.อ. กิมหงวนด้วยเสียงหนักแน่น

“ท่านจะกลั่นผมฉันก็เอาสิ ฉันอยากกลับบ้านเต็มทนแล้ว”

กิมหงวนยกปัดตาเลี่ยนขึ้นขยับอีก บังคับเจ้าสีหนุให้นั่งหันหน้าไปทางพล ทุกคนพากันมองดูอาเสี่ยวอย่างขบขัน
นายกลบกำเป็นนาบตะไกรปัดตาเลี่ยนลงที่ท้ายทอยสีหนุแล้วหันมาถามเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ เบา ๆ

“โกนหมดหัวหรือเอาไว้หรือมหรืออย่างคุณอาครับ”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ทำปากจู๋

“เดี๋ยวก็เกิดเตะกันขึ้นเท่านั้นเอง แกจะกลั่นผมหรือจะโกนกบาลเจ้าสีหนุอย่างไรก็ได้แต่แกซีไวย

เสือกมาถามฉันหาโอกาสพูดพาดพิงถึงกบาลฉันทำไม”

อาเสี่ยวหัวเราะหึ ๆ แล้วยิ้มให้พล

“เฮายังไงดีพล”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ฉันไม่ขอออกความเห็นในเรื่องนี้”

พ.อ. กิมหงวนแหม่มปากแน่นเอียงคอมองดูพระเศียรของเจ้าสีหนุ

และแล้วเขาก็เริ่มไถตะไกรปัดตาเลี่ยนจากท้ายทอยเป็นทางขาวเว่อข้ามมาจนถึงหน้าผาก
เขาใช้เวลากลั่นผมเพียงนาทีเดียวเท่านั้น

“เสร็จแล้วกระหม่อม”

จอมเขมรสะดุ้งเฮือก ยกหัตถ์ขวาขึ้นลูบเกล้าพระเศียรแล้วพระองค์ก็เอ็ดตะโรลั่น

“กลั่นกบาลฉันแบบนี้ฉันจะดูหน้าใครเขาได้ นี่มันทรงอะไรกันบอกฉันหน่อยสิ”

อาเสี่ยวหัวเราะงอหาย

“ทรงแม่น้ำโขงกระหม่อม มองเห็นทั้งฝั่งซ้ายและฝั่งขวา ที่ขาวเว่อไม่มีผมคือแม่น้ำ”

สีหนุทรงสะอื้นอย่างปวดร้าวพระทัย

“ช่วยกลั่นฉันให้หมดหัวเถอะ อย่างนี้มันน่าเกลียดเหลือเกิน สงสารฉันบ้างในฐานะที่ฉันเป็นผู้นำชาติเขมร”

ดร. ดิเรกกล่าวกับกิมหงวนทันที

“กลั่นให้หมดไว้ย้อายหงวน พระองค์จะได้ถือโอกาสทรงผนวชและถ้าได้บวช

รชของพระธรรมคงจะทำให้พระองค์เกลียดชังลัทธิคอมมิวนิสต์ก็ได้

เพราะคอมมิวนิสต์มุ่งทำลายศาสนาและป่าเถื่อนไร้ศีลธรรม เป็นต้นว่าใช้คนเป็นทาสและถือว่ามีผู้หญิงเป็นของกลาง”

กิมหงวนพยักหน้าและยิ้มให้นายพลดิเรกผู้เป็นหัวหน้า

“เอา-กลั่นหมดก็ดีเหมือนกัน”

แล้ววาเสียก็เริ่มต้นไถพระเศียรเจ้าเขมรอีก

เขากลั่นผมซีกขวาของพระเศียรออกทั้งหมดคงเหลืออีกซีกซ้ายไว้โดยไม่แตะต้อง

เสร็จแล้วเสียบงวนก็ทูลเจ้าฟ้าอย่างหน้าตา

“เรียบร้อยแล้วฝ่าบาท”

สีหนุยกहतถึขึ้นลู่พระเศียรแล้วกันแสง

“โอ๊ย ยิ่งฉันตั้งดีกว่า นี่มันทรงอะไรกันยิ่งกว่าเก่าไปไหน ๆ ครึ่งบาลมีผมอีกครั้งหนึ่งถูกกลั่นเลี่ยนไปหมด”

กิมหงวนว่า “ทรงนี้เรียกว่าเมฆบังจันทร์กระหม่อม ด้านขวาที่กลั่นออกแล้วตั้งต่างว่าพระจันทร์

ด้านที่มีผมคือเมฆ ฝ่าพระบาททำไม่รู้ไม่ชี้ในไม่ช้าชาวเขมรก็คงจะตัดผมทรงนี้ตามฝ่าพระบาทแน่ ๆ”

พลกล่าวกับกิมหงวนทันที

“เสร็จแล้วไว้ย งานของเรายังมีอีกมากจะได้ไปกันเสียวี่”

อาเสียบมองดูพล

“เสร็จแล้ว”

พ.อ. พลเปิดประตูบานซ้ายตอนหน้ารถออกแล้วก้าวลงจากรถท่ามกลางความมืด

แต่แสงไฟในแก๊งช่วยให้พลมองแลเห็นใบหน้าของทุก ๆ คนอย่างถนัด พลเกือบจะหัวเราะออกมาดัง ๆ

เมื่อเห็นพระเศียรของเจ้าฟ้าจอมเขมรมีแต่ผมเพียงซีกซ้ายครึ่งพระเศียรเท่านั้น

ส่วนซีกขวาได้เลี่ยนด้วยฝีมือกลับกิมหงวน

“ฝ่าบาทกระหม่อม” พลพูดยิ้ม ๆ

เจ้าเขมรหันพักตร์มาทางพันเอกรูปหล่อพระเนตรของพระองค์วาวโรจน์แสดงความโกรธแค้นอย่างยิ่ง

“จะเอาอย่างไรกับฉันอีก” รับสั่งเสียงกร้าว

พลว่า “เชิญเสด็จลงจากรถกระหม่อม พวกเราจะรีบกลับที่พัก”

“อ้าว” สีหนุเอ็ดตะโร “นี่หมายความว่าจะให้ฉันย่ำต๊อกกลับวังของฉันยังงั้นหรือ”

พ.อ. พลหัวเราะหึ ๆ

“กระหม่อม เพื่อความปลอดภัยของพวกเราจำเป็นต้องทิ้งฝ่าบาทไว้ที่นี่”

แล้วพลก็ล้วงกระบี่กางเกงหยิบปืนพกออกมา

“ถ้าฝ่าบาทไม่ทำตามคำสั่งของกระหม่อมกระหม่อมก็จะยิงฝ่าบาททิ้งเสีย”

จอมเขมรทรงกันแสงอีก เสด็จลงจากรถคาติลแล็คแก๊งโดยดี ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักของคณะพรรคสี่สหาย

“พวกท่านทารุณป่าเถื่อนมาก คิดดูซิว่ากลั่นหัวฉันอย่างนี้แล้วฉันจะกลับบ้านอย่างไร ใครเห็นก็จำฉันไม่ได้”

“ฝ่าบาทเสด็จเข้าไปในหมู่บ้านชาวนาชออาศัยนอนสักคืนหนึ่งก็ได้”

สีหนุซบพระทนต์แน่น

“เข้าไปได้รี ซีนเข้าไปหมามันจะได้พัดฉันตายประไร ทรงผมแบบนี้มันมีที่ไหนในโลก”

พ.อ. พลหัวเราะก๊าก

“ถ้ายังงั้นฝ่าบาทก็ต้องเสด็จไปตามถนนกลางทุ่งนา”

พอไปถึงถนนใหญ่ก็พอจะขอโดยสารรถของใครให้เขาไปส่งที่วังได้

กระหม่อมกับพรรคพวกไม่มีเวลาที่จะพูดคุยกับฝ่าบาทอีกแล้ว ลาก่อนฝ่าบาท”

“เดี๋ยวก่อน บอกฉันอีกครั้งชื่อว่าคนที่โกนหัวฉันนะชื่อพันเอกกิมหงวนจริง ๆ หรือเป็นนามแฝง”

อาเสียทูลขึ้นดัง ๆ

“ชื่อจริงกระหม่อม พันเอกกิมหงวน ไทยแท้ แห่งกองบัญชาการทหารสูงสุดของกองทัพไทย

กระหม่อมคือมหาเศรษฐีหมายเลขหนึ่งของประเทศไทย”

เจ้าเขมรหันพระพักตร์เข้าไปในรถแล้วยกหัตถ์ขวาชี้หน้ากิมหงวน

“ดีแล้ว ฉันจะขออาฆาตพยาบาทท่านจนวันตาย ฉันจะจำชื่อของท่านใส่ใจไว้อย่างไม่มีวันลืม

ท่านบังอาจกลั่นอกบาลฉันดูหมิ่นเหยียดหยามฉันอย่างไม่เคยมีใครทำกับฉันมาแต่ก่อนเลย

ฉันจะส่งหน่วยกล้าตายไปฆ่าท่านที่กรุงเทพฯ ฯ ระวังให้ดี”

เสียหงวนขอบใจหัวเราะลั่น

“กระหม่อมจะคอยต้อนรับคนของฝ่าบาทอย่างดีที่สุด”

พ.อ. พลก้าวขึ้นมา นั่งประจำที่คนขับตามเดิมแล้วปิดประตูรถ เจ้าฟ้าสีหนุยืนชบพระทนต์ตลอดเวลา

พระองค์โคจรแค้นอย่างยิ่งเมื่อคิดแล็คแก๊งเคลื่อนออกจากที่เจ้าฟ้าก็มองดูคณะพรรคสี่สหายของเราอย่างเคียดแค้น

พระองค์ชูกำปั้นขวาขึ้นเหนือเศียรแล้วร้องตะโกนเสียงลั่นทุ่ง

“เจาะเหนียง”

หน่วยปฏิบัติงานพิเศษของกองทัพไทยกลับมาถึงบ้านสุรพงษ์ในเวลาประมาณ ๒๓.๐๐ น. เศษโดยรถแท็กซี่ ๒ คันและลงรถที่ตลาดห่างจากบ้านของนายสุรพงษ์ราว ๕๐๐ เมตร

ส่วนความคิดแล็คของเจ้าฟ้าโรดมสีหนุนั้นถูกทิ้งอยู่ในซอยแห่งหนึ่งอันเป็นที่มืดและเปลี่ยวมาก

สุรพงษ์รอคอยนายพลดิเรกกับคณะอย่างหลายชั่วโมงแล้วด้วยความวิตกเป็นห่วงยิ่ง สี่สหายได้กลับมาบ้านตอน

๒๐.๐๐ น. เล่าให้สุรพงษ์ฟังถึงเรื่องที่นิกรกับเสียหงวนจะปลอมตัวเป็นผู้หญิงเข้าไปในวังกับนายพลเจี๋ย

และนัดกันไว้ว่าในราว ๒๒.๐๐ น. สองสหายจะล่องลงเจ้าฟ้าไปที่ถนนสนามบิน ก.ม. ๑๐

ให้นายพลดิเรกพาพวกไปซุ่มอยู่ที่นั่นเพื่อจับสี่หนูก่อนผมตามแผนการของนิกร

ต่อจากนั้นนายพลดิเรกก็พาพลกับเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ พร้อมด้วยเจ้าแห้วและ ส.ท.

โกยออกจากบ้านสุรพงษ์ไปรอคอยพบนิกรกับเสียหงวนตามนัด

เมื่อทุกคนกลับมาบ้านโดยปลอดภัยสุรพงษ์ก็โล่งอก

สุรพงษ์หัวเราะงอหายเมื่อทราบว่าสี่หนูกิมหงวนกลั่นผมออกไปครึ่งซีกในสไตล์ทรงผมแบบใหม่ของอาเสียซึ่งให้ชื่อว่า
ผมบังจันทร์

“พวกคุณบ้าบิ่นมากไปหน่อย” สุรพงษ์พูดพลางหัวเราะพลาง

“ผมสงสัยว่าพวกคุณคงจะชอบทำงานแบบเสียงภัยเสียงชีวิตเช่นนี้”

เสียหงวนหัวเราะหึ ๆ

“ครับ การทำงานที่มีหวังถูกฆ่าตายพวกเขาชอบมาก เราต้องการให้บทเรียนอันมีค่าแต่สีหนุอันเอง พระองค์จะได้รู้ว่าทหารไทยสามารถเอาชนะถึงอย่างไร เราสามารถจับกุมพระองค์ได้โดยไม่ยากลำบากอะไร แต่แล้วแทนที่เราจะยิงทิ้งเรากลับไม่ทำเพียงแต่กลั่นอนพระกบาลเสียชีกหนึ่งเท่านั้น คุณเห็นหน้าเจ้าฟ้าคุณจะต้องหัวเราะงอไปงอมมา หน้าของพระองค์ตอนนี้คล้าย ๆ แมวน้ำครับ ดูทะลุม ๆ ยังไงชอบกล”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก แต่แล้วสุรพงษ์ก็กล่าวกับทุกคนเป็นงานเป็นการ

“เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่นะครับไม่ใช่เรื่องเล็ก

สีหนุกลับไปถึงวังจะต้องส่งทหารให้กระจายกำลังกันออกตรวจค้นพวกคุณทั่วทุกแห่งในพนมเปญนี้

ด่านกักรถทุกแห่งจะได้รับคำสั่งให้ตรวจรถและผู้คนที่จะผ่านออกไปอย่างถี่ถ้วน

ที่น่าวิตกก็คือว่านายพลเจียงเพื่อนของผมน่าจะถูกจับเพราะสีหนุสงสัยว่ารู้เห็นเป็นใจกับพวกคุณ

ผมจะต้องรีบไปหาคุณเจียงเดี๋ยวนี้

เพื่อให้เขาหาทางแก้ตัวไว้ถ้าเขาถูกจับแล้วก็ตามแผนของผมที่จะพาพวกคุณไปส่งอรัญประเทศพม่าซึ่งใช้ไม่ได้เสียแล้ว

ขึ้นไปต้องไปถูกจับแน่ ผมจะรีบติดต่อขอให้นายพลขยายช่วยเหลือ เพราะเขาเป็นอธิบดีตำรวจและสีหนุไว้วางใจมาก

เขาพอจะช่วยพาพวกคุณหนีกลับเมืองไทยได้”

นิกรว่า “จะเอาอย่างไรก็เอาเถอะครับคุณพงษ์ อย่าให้พวกเราถูกจับก็แล้วกัน

สมมุติว่าพวกเราถูกจับได้สีหนุก็คงจะรับสั่งให้พวกเราเป็นหมูบะช่ออย่างไม่ต้องสงสัย”

นายสุรพงษ์ผลันลุกขึ้นแล้วพาตัวออกไปจากห้องโถงชั้นล่าง

ปล่อยให้หน่วยปฏิบัติการพิเศษนั่งสนทนากันปรึกษาหารือเกี่ยวกับการเดินทางกลับประเทศไทยในวันพรุ่งนี้

รถตรวจการค้นนั้นจอดอยู่หน้าตึกของนายสุรพงษ์ เป็นรถของกองปราบปรามกรมตำรวจเขมร พล.ต.ท.

ขยาย ได้นำรถมาที่นั่นในเวลา ๙.๐๐ น. มากับคนขับรถซึ่งมียศเป็นนายสิบตำรวจเอกและเป็นหลานภรรยาของเขา

นายพลตาเดียวขึ้นไปบนตึกไม่ถึงชั่วโมงก็เดินเคียงคู่กับนายสุรพงษ์ออกมาจากห้องโถง

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจเจก ๕ เจ้าแก้วและ ส.ท. โกย หน่วยปฏิบัติการพิเศษของกองทัพไทยเดินรวมกลุ่มตามออกมา ทั้ง ๗

คนต่างแต่งเครื่องแบบตำรวจเขมร เจ้าแก้วเป็นนายร้อยตำรวจเอก ส.ท. โกยเป็นนายร้อยตำรวจโท เจ้าคุณปัจเจก ๕

เป็นจ่านายสิบ ส่วนสี่สหายเป็นนายสิบตำรวจโท ทุกคนมีปืนกลมือเป็นอาวุธประจำตัว

ลักษณะท่าทางคล้ายตำรวจเขมรจริง ๆ พล.ต.ท. ขยายแต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจอย่างสง่างาม

ทุกคนเดินลงบันไดหน้าตึกอย่างเงียบเหงาและยืนรวมกลุ่มอยู่ข้างรถตรวจการค้นนั้น ดร.

ดิเรกในฐานะหัวหน้าหน่วยปฏิบัติได้กล่าวกับสุรพงษ์อย่างเป็นงานเป็นการว่า

“คุณพงษ์ที่รัก ไม่ว่าเราจะพบกันอีกหรือไม่

ไม่ว่าเราจะอยู่ห่างไกลกันสักเพียงใดความเชื่ออารีของคุณที่มีต่อพวกเรานั้นจะฝังแน่นอยู่ในความทรงจำของเราไม่มีวัน

ลืม ไม่ตรีจิตของคุณซาบซึ้งใจเราเสมอ” แล้วนายพลดิเรกก็ยื่นมือให้จับ “ลาก่อนครับ

ขอให้คุณอยู่เย็นเป็นสุขและปลอดภัย”

สุรพงษ์ยิ้มเศร้า ๆ

“สวัสดิ์ครับอาจารย์ขอให้อาจารย์และทุกคนแคล้วคลาดอันตรายเดินทางไปถึงคลองลึกและเข้าอรัญประเทศได้โดยปลอดภัยนะครับ”

ดร. ดิเรกหันมาทางคณะพรรคของเขา

“เฮ้ออย่ารำไร ลากคุณพงษ์เสีย เราจะได้รีบเดินทางกลับบ้าน”

ทุกคนเข้าห้อมล้อมสุรพงษ์

ต่างขีดเท้าตรงทำวันทยหัตถ์เขาและกล่าวคำอำลาเขาโดยเฉพาะนิกรได้ให้พรเสียงยานคางอย่างน่าฟัง

“เจ้าประคูน ขอให้คุณอายุมันขวัญยืนได้เป็นเจ้าคนนายคนเงินทองไหลมาเทมา คิดเงินได้เงินคิดทองได้ทอง ความเจ็บอย่ารู้ได้ ความช้ำอย่ารู้มี ให้คุณเป็นเศรษฐีเกิดเจ้าประคูน”

สุรพงษ์หัวเราะหึ ๆ

“ขอบคุณครับ คุณให้พรผมราวกับว่าคุณเป็นขอทาน”

นิกรอมยิ้ม

“ซัอมเอาไว้เวลาไม่มีจะกินครับ เงินของผมในธนาคารเหลืออีก ๑๐ ล้านเท่านั้น ถ้าหมดเมื่อไรผมก็เป็นขอทานเมื่อนั้น”

สุรพงษ์อดหัวเราะไม่ได้

“แบบไหนครับ แบบกระยาจกหรือวณิก”

“อ้อ ผมถนัดวณิกครับ” นิกรตอบยิ้ม ๆ แล้วร้องเพลงขอทานเบา ๆ “พญาฉันทันต์ท่านมากลั่นแกลิ่ง ท่านหักงมดแดง...มาเย็นให้ไม่โป้ไม่ปด เอ็งเงิงเงอเอือเออย มดมันกัดลิ้นใครเขาจะกิน...เอ๋ยได้”

กิมหงวนกับเจ้าแห้วช่วยนิกรร้องตอนท้ายเสียงลั่นบ้าน

“ไม่โป้ไม่ปด เอ็งเงิงเงอ เอือเออย มดมันกัดลิ้น ไม่โป้ไม่ปดมดมันกัดลิ้น ใครเขาจะกิน...เอ๋ยได้”

แล้วนิกรก็ถอดหมวกเหล็กออกยื่นมาทางเจ้าคุณปัจฉิม ๕

“เจ้าประคูน ทำทานคนง่อยเปลี้ยเสียขาเถิดเจ้าประคูน ธนบัตรเก่า ๆ ไบละร้อยที่ไม่ใช้แล้วขอให้คุณเถิดคะรึบ”

“เอ๋ย” เจ้าคุณปัจฉิม ๕ เอ็ดตะโรลั่น

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นครัง ต่อจากนั้นหน่วยปฏิบัติงานพิเศษก็ลาสุรพงษ์ด้วยความอาลัยยิ่ง

สุรพงษ์ได้จับมือกับพลเป็นคนสุดท้าย

“คิดถึงคุณมากคุณพล เราคงจะได้พบกันอีกนะครับ”

“ขอบคุณครับผมจะไม่ลืมความกรุณาของคุณเลย

ถ้าพบท่านเสนาธิการช่วยบอกด้วยนะครับว่าพวกเราดีใจเมื่อทราบว่าเจ้าสีหนุไม่ได้สงสัยเขาว่าสมรู้ร่วมคิดกับพวกเรา พระองค์เพียงแต่โทรศัพท์ไปตำเขาเท่านั้น”

สุรพงษ์ยิ้มให้พล

“ที่ไม่สงสัยก็เพราะคุณช่วยช่วยไว้ล่ะครับคือทำหลักฐานว่านายพลเจเรียมถูกคุณนิกรกับคุณกิมหงวนหลอกหลวง แล้วก็เจ้าฟ้าไม่อยากจะให้เรื่องอื้อฉาว นายพลขจายเล่าว่าเมื่อคืนนี้พอเสด็จกลับไปถึงวังพระองค์ก็รีบโขนหัวอีกซีกหนึ่ง ขณะนี้กำลังทำข่าวว่าพระองค์จะบวช ไม่ยอมมปริปากเล่าเรื่องเสียที่พวกคุณให้ใครฟังเลย แต่พระองค์สั่งให้ทหารสืบจับพวกคุณรวม ๔ คนโดยให้จับตาย”

คนใช้ของสุรพงษ์รวม ๓ คนต่างช่วยกันหิ้วข้าวของสัมภาระของหน่วยปฏิบัติการพิเศษลงจากตึกและนำไปไว้ที่รถ พล.ต.ท. ขจายเดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายซึ่งยืนห้อมล้อมนายสุรพงษ์อยู่ แล้วอธิบดีตำรวจก็กล่าวขึ้นว่า

“ไปเถอะครับ เราจะต้องใช้เวลาเดินทางไม่น้อยกว่า ๖ ชั่วโมงจึงจะถึงคลองลึกทางด้านอรัญประเทศ”

พล.อ. กิมหงวนยื่นมือให้อธิบดีจับ

“ท่านอธิบดีมีบุญคุณต่อเรามากเท่าที่ให้ความช่วยเหลือพาเราหลบหนีออกจากประเทศเขมรในครั้งนี้”

นายพลตาเดียวค้อนปะหลับปะหลืออก

“ไม่ต้องขบใจผมหรือคุณกิมหงวน ผมต้องการให้คุณไปไกลจากคุณดาราวดีของผมเท่านั้น
ฮัมเมื่อคืนนี้คุณหญิงละเมอถึงคุณรู้ไหม หล่อนกอดผมแล้วก็พูดพึมพำว่า กิมหงวนขา ดิฉันจะแกล้งทำเป็นจำผิดตัวเรื่อย
ๆ นะคะ พูดแล้วผมอยากยิงคุณเหลือเกิน”

อาเสี้ยมเข้มแข็ง ๆ

“ไม่เป็นไรครับ เรื่องนี้ผมไม่ถือ”

“อ้าวก็ผมถือนี้คุณ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก

ครั้นแล้วหน่วยปฏิบัติงานพิเศษกับอธิบดีกรมตำรวจเขมรก็พากันขึ้นไปนั่งบนรถตรวจการคันใหญ่ของกรมตำรวจ
ซึ่งรถคันนี้มีผู้โดยสารรวมทั้งคนขับ ๙ คนด้วยกันถึงแม้ว่าต้องนั่งเบียดเสียดกัน

คณะพรรคสี่สหายก็พอใจที่ได้มากับอธิบดีตำรวจและได้แต่งเครื่องแบบตำรวจเขมรสามารถผ่านด่านตรวจรถได้ทุกด่านอยู่
างสบาย

เมื่อรถเคลื่อนออกจากที่หน่วยปฏิบัติงานพิเศษทั้ง ๗ คนก็โบกมือให้นายสุรพงษ์ด้วยความอาลัย เจ้าคุณปัจจุบันก็
ฯ ร้องตะโกนลั่น

“ลาก่อนคุณพงษ์ ผมจะไปเตรียมหาเมียที่กรุงเทพฯ ะ ไว้ให้คุณสักคนหนึ่ง สวัสดิ์ครับ”

“ลูกมะอีก” นิกอร์ร้องขึ้นด้วยเสียงแหลมเล็กแต่พอได้ยิน เจ้าคุณปัจจุบันก็ฯ จ้องมองดูหน้าเขา

นายจอมทะเล้นก็รีบยกมือไหว้ทันที

ขณะที่รถแล่นผ่านตลาด

ประชาชนชาวเขมรต่างก็พากันมองดูรถคันนี้และวิจารณ์กันว่าตำรวจคงไปจับผู้ร้ายที่ไหนสักแห่งหนึ่ง

เจ้าแห้วเผลอตัวร้องเพลงสยามานุสสติเสียงลั่นมิหนำซ้ำยกมือยกไม้ประกอบด้วย แต่พอร้องได้เพียงบทแรก

ตร.ดิเรกก็ชกหน้าเจ้าแห้วด้วยหมัดขวาเต็มเหนี่ยวถูกปากครึ่งจุมครึ่งพอดี ทำให้เจ้าแห้วหยุดร้องเพลงกลางคัน

“อูย-รับประทานผมร้องเพลงปลุกใจคุณหมอไม่ชอบหรือครับ”

นายพลดิเรกขบกรามกรอด

“ชอบไว้ย่ะ แต่นี่มันเมืองเขมรไม่ใช่เมืองไทย เลือกร้องเพลงนี้เดี๋ยวก็เดือดร้อนไปตามกันเท่านั้น”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น

“รับประทานร้องไม่ได้ในะครับ”

พลพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ร้องเถอะเจ้าแห้ว เมื่อแกอยากร้องก็ร้องได้ เอาซี เสียงแกเพราะน่าฟังมาก อ้าว-ทำไมไม่ร้องล่ะ”

เจ้าแห้วเอียงคอมยิ้ม

“ไม่ครับ”

“ทำไมล่ะ”

“ซินีรับประทานคุณก็กระที่บผมเท่านั้น”

“รู้ตัวก็ดีแล้ว นั่งเฉย ๆ

ไม่ต้องพูดอะไรหรือแกคิดว่าขณะนี้แกเป็นนายร้อยตำรวจเอกฉันเป็นเพียงนายสิบตำรวจโทก็ลองดู”

เมื่อรถตรวจการออกมาพ่าย่านชุมชนมชนเข้าสู่ทางหลวงสายพนมเปญ พระตะบองและมีทางแยกไปจังหวัดต่าง
ๆ ก็ถึงด่านตรวจรถ แต่รถคันนี้ไม่ต้องหยุดตรวจคันเพราะตำรวจแลเห็นอยู่แล้วว่าเป็นรถตำรวจจึงเพียงแค่แล่นชะลอช้า ๆ
เพื่อให้ตำรวจเปิดเสาเหล็กกันขวางถนน

แต่แล้วนายร้อยตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งก็ออกมาจากเพิงเล็ก ๆ ริมถนน แล้วร้องตะโกนบอก

“รถตำรวจก็ต้องคันครับ”

เจ้าฟ้ารับสั่งให้คันรถตำรวจและทหารทุกคนเพราะกลัวว่านายทหารไทยจะปลอมตัวเป็นนายทหารหรือตำรวจหลบหนีออกนอกประเทศ”

นายพลตาเดียวซึ่งนั่งอยู่ทางขวาของคนขับรถโผล่หน้าออกมา

นายตำรวจหนุ่มแลเห็นเจ้านายก็ตกใจหยุดยืนตรงยกมือวันทยหัตถ์

“เชิญครับ” แล้วเขาก็ตะโกนบอกพลตำรวจ “เฮ้ย-เปิดเสากันถนนไว้นะ นาย”

พอเสาเหล็กถูกยกขึ้น คนขับรถซึ่งเป็นหลานภรรยาของอธิบดีกรมตำรวจก็นำรถแล่นต่อไป

นายพลตาเดียวหันมามีให้คณะพรรคสี่สหายแล้วกล่าวว่า

“อย่าเพิ่งมั่นใจนักว่าคุณจะปลอดภัยอีกครั้งชั่วโมงจะถึงด่านสำคัญคือเป็นด่านของทหาร

พวกเราอาจจะถูกขอร้องให้ลงจากรถเพื่อให้นายทหารเข้าสัมภาษณ์เป็นรายตัวก็ได้”

นายพลดิเรกยิ้มให้อธิบดีกรมตำรวจเขมรศัตรูผู้เป็นมิตร

“แต่คุณเป็นรองผู้บัญชาการทหารบกมียศเป็นพลโทอีกตำแหน่งหนึ่ง ทหารจะกล้าตรวจคันรถเราหรือครับ”

นายพลขยายฟันหัวเราะ

“ถูกละครับ ผมเป็นรองผู้บัญชาการทหารบกอีกตำแหน่งหนึ่ง

แต่ว่าตำแหน่งผู้ช่วยหรือรองผู้บัญชาการทหารบกมีถึง ๔ คน

แต่ละคนมีอำนาจบังคับบัญชาทหารไม่เต็มทีเพราะอำนาจสูงสุดเป็นของผู้บัญชาการทหารบก แล้วก็ผู้เผด็จการคือสีหนุ

พระองค์รับสั่งอย่างไรคำสั่งหรือกฎข้อบังคับที่ขัดต่อรับสั่งของพระองค์ก็ต้องเลิกล้มไป

สีหนุอาจจะสั่งให้ตรวจคันรถทุกคนโดยไม่เห็นแก่หน้าใครก็ได้”

พลพุดเสริมขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นก็เห็นจะต้องยิงกันแหละครับ คุณขยาย”

“ครับ มีอยู่ทางเดียว

หากรถเราถูกตรวจคันและพวกคุณจะถูกสัมภาษณ์เป็นรายตัวก่อนที่ทหารจะรู้ว่าพวกคุณเป็นนายทหารไทย

เราก็ต้องยิงทหารด่านกักรถเสียก่อนแล้วก็หลบหนีไป และถ้าเป็นเช่นนั้นผมก็จะต้องติดตามคุณไปเมืองไทยด้วย”

กิมหงวนเห็นพ้องด้วย

“ก็ดีซีครับ ผมจะได้จดหมายถึงคุณหญิงให้อพยพตามไปที่หลัง”

นายพลตาเดียวหันมาค้อน พ.อ. กิมหงวน

“อย่าพยายามยุ่งหรือสนใจกับเมียของผมได้ไหมครับ”

เสี่ยหงวนทำตาละห้อย

“โอ้-คุณก้อ อย่าลืมซีครับว่าประเพณีเอสกิโมของเราเราต้องเสียสละเมียให้เพื่อนฝูงหรือแขกผู้มาหา”

นายพลขยายแยกเขี้ยว

“ผมบอกคุณหลายหนแล้วว่าผมเป็นเขมรไม่ใช่เอสกิโมแล้วกัน”

เสี่ยหงวนตั้งขึ้นอย่างครั้นเคร่งครัด ต่อจากนั้นทุกคนก็สนทนากันสัพยอกหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน

เมื่อผ่านค่ายทหารคอมมิวนิสต์แห่งหนึ่ง พล พักษารภรณ์ ก็ถือโอกาสถ่ายรูปไว้ด้วยกล้องถ่ายรูปพิเศษขนาดจิ๋ว

คอมมิวนิสต์ตั้งค่ายอยู่ทางเหนือของซานเมืองพนมเปญ ค่ายพักปลูกสร้างอย่างหยาบ ๆ

มีรถบรรทุกขนาดใหญ่และรถถังจอดเรียงรายหลายคัน ค่ายทหารแดงอยู่ห่างจากทางหลวงประมาณ ๒๐๐ เมตรและอยู่ในท้องทุ่งนาอันกว้างขวาง

ในช่วงโมงนั้นเองก็ถึงด่านกักรถซึ่งเป็นด่านสำคัญตามที่นายพลตาเดียวพูดไว้ ที่สี่แยกเบื้องหน้ามีเพลิงและกระโຈที่พักทหาร มีทหารรักษาการหนึ่งหมวด มีรั้วปืนกลหนักถึง ๒ แห่ง รถถังขนาดกลางหนึ่งคัน มีรั้วเหล็กติดลูกล่อกันขวางถนนตลอดเวลา รถยนต์ทุกคันหรือประชาชนที่ผ่านด่านนี้จะถูกตรวจค้นโดยเฉพาะตั้งแต่ ๒๔.๐๐ น. เมื่อคืนนี้เจ้าฟ้าสีหนูได้โทรศัพท์ติดต่อกับด่านนี้ให้ตรวจค้นรถทุกคันแม้กระทั่งรถทหารและตำรวจ พระองค์เกรงว่าหน่วยปฏิบัติงานพิเศษของกองทัพไทยจะปลอมตัวเป็นตำรวจหรือทหารผ่านด่านออกไปโดยได้รับความช่วยเหลือจากขบวนการใต้ดินของเขมรอิสระ

เมื่อแลเห็นรั้วเหล็กกันขวางถนน

นายสิบตำรวจเอกซึ่งเป็นหลานภรรยาของอธิบดีกรมตำรวจก็หันมาถามนายพลตาเดียวเบา ๆ

“เฮายังไงดีครับคุณน้ำ มันไม่ยอมให้เราผ่านแน่

ทหารสองคนถือปืนสวมตาบในท่าเฉยชาดูและข้างทางมีรถถังกับรั้วปืนกลหนักอยู่บนเนินดินสูง ขึ้นชนรั้วผ่านไปคงถูกรถถังยิงเราคว่าแน่”

พล.ท. ขจายยิ้มให้หลายภรรยาของเขา

“ชนไม่ได้ไว้ยอ้ายหลานชาย รถคันนี้เป็นรถของกรมตำรวจและน้ำมันมาด้วย เราต้องหยุดให้มันตรวจ”

เดอไซโตแบบตรวจการลดความเร็วลงทันทีและแล้วก็หยุดกลางถนนห่างจากรั้วเหล็กประมาณสามสี่เมตร ในเวลาเดียวกันนั้นเองนายทหารร่างสูงใหญ่คนหนึ่งแต่งเครื่องสนามสวมหมวกเหล็กได้เดินนำหน้าพาพลทหารสองคนตรง มาที่รถคันนี้ เมื่อนายพลขจายโผล่หน้าออกไปนอกถนนนายทหารหนุ่มก็จำได้รีบขีดเท้ายกมือวันทยหัตถ์ทันที

“ว่าไงไว้ยอ ทำไม่ไม่เปิดรั้วให้อ้าว อ้าวกำลังพาตำรวจไปทำงานสำคัญที่คลองลึก”

“ได้โปรดเถอะครับ

ตามคำสั่งเจ้าฟ้าให้ตรวจค้นและสัมภาษณ์คนในรถทุกคนเพราะเกรงว่าทหารไทยจะปลอมเป็นทหารหรือตำรวจของเราหลบหนีออกไป”

นายพลขจายแก้มทำเป็นโกรธ

“แต่อ้าวเป็นรองผู้บัญชาการทหารบก เป็นเจ้านายของลี้”

“กระผมต้องทำตามคำสั่งเจ้าฟ้าซึ่งเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดครับ

รถที่จะผ่านได้โดยไม่ต้องตรวจค้นต้องพูดรหัสลับของเจ้าฟ้าได้ถูกต้อง โปรดบอกรหัสลับครับ”

นายพลขจายทำตาปริบ ๆ แล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“เจาะเหนียง”

นายทหารหนุ่มวันทยหัตถ์ฟรีบ หันไปร้องตะโกนบอกทหารประจำรั้วกัน

“เปิดรั้วไว้ยอ ท่านให้รหัสถูกต้องแล้ว”

ทหารสองคนช่วยกันลากรั้วเหล็กออกไปนอกถนนทันที รถตรวจการแล่นปราดไปจากที่นั่น

พอเลยด่านตรวจรถไปสักครู่ นายพลขจายก็หัวเราะงอหาย เขาหันมามองคุณพระศรีสหายแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“ผมพูดรหัสลับส่งเดชไปยั้งนั่นเอง แต่มันบังเอิญไปตรงกับรหัสลับที่เจ้าฟ้ารับสั่งไว้กับด่านกักรถ ฮะ ฮะ

คำว่าเจาะเหนียงของคุณกิมหงวนนี้มีประโยชน์มากทีเดียว”

พ.อ. กิมหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“ครับ มีประโยชน์มาก อย่างน้อยก็ช่วยให้ผมได้รับความสุขจากคุณหญิงคาราวดี”

อธิบดีกรมตำรวจเขมรหยุดยั้งทันที ส่วนคณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน

นิกรถือโอกาสหัดพูดภาษาเขมรกับ ส.ท. โถย

เขาได้รู้ความจริงว่าภาษาไทยกับเขมรนั้นมีคำที่เหมือนกันหรือคล้ายกันเป็นส่วนมาก

บ่ายวันนั่นเอง

ก่อนเวลา ๑๕.๐๐ น. เล็กน้อย

เดอโซได้แบบตรวจการของกรมตำรวจเขมรก็เลยข้ายมือจากทางหลวงเข้าสู่ทางเกวียนซึ่งตัดผ่านเข้าไปในป่าโปร่งแห่งหนึ่ง ในที่สุดอธิบดีตาเดียวก็สั่งให้หลานภรรยาของเขาหยุดรถในที่เปลี่ยวแห่งหนึ่งแล้วอธิบายให้คณะพรรคสี่สหายทราบ

“เป็นอันว่าการเดินทางของเราโดยรถยนต์สิ้นสุดเพียงแค่นี้

อีกสองกิโลเมตรไปตามทางเกวียนนี้ก็จะถึงคลองลึกซึ่งเป็นคลองกั้นเขตไทยกับเขมร

พวกคุณบุกป่ากันไปเถอะครับผมรับรองว่าทางด้านนี้จะช่วยให้พวกคุณข้ามไปสู่ฝั่งไทยโดยปลอดภัยกว่าด้านอื่น”

เจ้าคุณปัจจุบันิก ๆ กล่าวถามขึ้นทันที

“บริเวณนี้มีทหารเขมรหรือเปล่า”

“มีแต่หน่วยลาดตระเวนและหน่วยสื่อสารครับ แต่ป่ามันกว้างใหญ่มากอย่างไรคงไม่พบกัน

โดยมากทหารเขมรมักจะป้วนเปียนอยู่ตามตลาดหรือหมู่บ้านครับ”

ทุกคนต่างพากันลงจากรถข้าวของสัมภาระของใครคนนั้นก็บรรจุใส่ย่าม

หน่วยปฏิบัติงานพิเศษได้รู้ว่าลานายพลขยายและขอบคุณเขาที่ได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีเช่นนี้

ต่างฝ่ายต่างแสดงไมตรีจิตต่อกันซึ่งเสียหวนได้ลาอธิบดีตำรวจเป็นคนสุดท้าย

“ลาละครับคุณขยาย กรุณาบอกคุณหญิงด้วยนะครับว่าเสียงกระซิบสั่งของคุณหญิง ผมจะไม่ลืมเลย”

นายพลขยายขบขมกรอดแล้วตวาดแว๊ด

“ผมไม่บอก”

ในที่สุด ดร. ดิเรกกับคณะของเขาก็บุกป่าฝ่าดงไปตามทางเกวียนอันขรุขระซึ่งทุกคนอยู่ในเครื่องแบบตำรวจเขมร สี่สหายหันไปโบกมือให้นายพลตาเดียวจนกระทั่งสูมทุมพุ่มไม้บังรถและนายพลขยายไว้

บริเวณป่าโปร่งสงบเงียบและรื่นรมย์ร่มเย็น

เสียงนกร้องระงมไปทั่วป่าระคนกับเสียงเพลงหรือคของพวกจักจั่นออร์เหลนที่เอาแต่ร้องเพลงไม่ยอมทำมาหากิน

จักจั่นวัยรุ่นตัวหนึ่งร้องเพลงยัง วันสเสียงกลมกล่อม ทันใดนั้นเองนกตัวหนึ่งก็บินผ่านหน้าไป

มันส่งเสียงร้องอย่างน่าประหลาดที่สุด

“หัวถลอกเสื่อขบ”

เจ้าคุณปัจจุบันิก ๆ ทำคอย่นมองดูนกตัวนั้นซึ่งกำลังเกาะอยู่บนต้นไม้ต้นหนึ่ง ท่านเจ้าคุณพูดเสียงหนัก ๆ แสดงความไม่พอใจ

“นกสันมือ ร้องให้มันน่าฟังกว่านี้ก็ได้”

กิมหวนบิบเสียงให้แหลมเล็กร้องขึ้นบ้าง

“หัวล้านเสื่อขบ”

เจ้าคุณหันขวับมาทางอาเสี้ยแล้วยกปืนกลมือขึ้นประทับ

พลรีบบัดปากกระบอกปืนทันทีก่อนที่ท่านเจ้าคุณจะส่งกิมหวนไปนรก

“อย่าครับ เสียงปืนจะทำให้ทหารเขมรมุ่งตรงมาที่นี่ ถ้าจะฆ่าอ้ายเสี้ยเอาไว้ให้ถึงแดนเราก่อนเถอะนะครับ”

ทั้ง ๗ คนพากันเดินทางเรื่อยไปตามทางเกวียนและใกล้คลองลึกเข้ามาทุกที เหลือระยะทางอีก ๓๐๐ เมตรจะถึงคลองลึกหน่วยปฏิบัติการพิเศษของกองทัพไทยก็ได้เผชิญหน้ากับหน่วยลาดตระเวนของเขมรในระยะใกล้ชิดซึ่งมีจำนวน ๑๐ คนและมีนายร้อยคนหนึ่งเป็นผู้ควบคุม

ต่างฝ่ายต่างหยุดชะงัก ดร. ดิเรกรีบบอกพรรคพวกของเขา

“ยื่นเฉย ๆ อย่าแสดงกิริยาเป็นพิรุณไว้” แล้วนายแพทย์หนุ่มก็กล่าวกับ ส.ท. โกย “แกู้ภาษาเขมร โบกมือให้มันและร้องตะโกนทักมันสิ ถ้ามันถามอะไรก็แก้ตัวไปตามเรื่อง”

ส.ท. โกยโบกมือให้และร้องตะโกนเสียงลั่น

“สวัสดิ์ไว้ยพรรคพวก”

นายทหารหนุ่มตะโกนถาม

“รหัสลับว่ายังไง”

ส.ท. โกยทำหน้าเบ้ แล้วก็ร้องตะโกนตอบ

“เจาะเหนียง”

คราวนี้คำว่า “เจาะเหนียง” ไม่ประสิทธิผลเสียแล้ว

นายทหารผู้ควบคุมหน่วยลาดตระเวนสั่งทหารยิงตำรวจปลอมทันที เสียงปืนกลมือของหน่วยลาดตระเวนแผดคำรามลั่น คณะพรรคสี่สหายล้มตัวลงนอนราบกับพื้น พ.อ. พลกล่าวกับทุกคนอย่างเป็นทางการ

“ถอยไปคลองลึก กันกับสิบโทโกยจะยิงด้านทานไว้ พาพวกเรถอยไปไว้หมอบ แล้วกันกับโกยจะตามไป”

เพราะกลัวว่าข้าศึกจะได้รับกำลังเพิ่มเติม นายพลดิเรกจึงพานิกร, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจจุบัน ๔

และเจ้าแห้วถอยไปทันทีซึ่งฝ่ายข้าศึกไม่อาจจะทราบได้ เพราะต้นไม้ใบไม้ช่วยกำบังตัวทหารไทยไว้ พลกับ ส.ท.

โกยช่วยกันยิงกราด ทหารเขมรไม่กล้าลุกคืบหน้าเข้ามาเนื่องจากชีฆลาดตาขาว

เสียงผู้บังคับหมวดกับทหารทะเลาะกันลั่นป่า

“อ้าวสั่งให้รุกเข้าไปได้ยินไหม”

“ไม่ละครับ มันยิงมาราวกับท่าฝนประเดี๋ยวเมื่อยผมเป็นฝ่ายผู้หมวดแน่ก็รุกเข้าไปก่อนซีครับ”

เมื่อเสียงปืนทางฝ่ายเขมรห่างลงพลก็พา ส.ท. โกยถอยจากที่มั่น ทั้งสองคนวิ่งก้มตัวไปตามสุ่มทุมพุ่มไม้

เพียงครู่เดียวก็แลเห็นพรรคพวกร่วมตายชุมนุมกันอยู่ในระหว่างกอไม้แห่งหนึ่ง

หน่วยปฏิบัติการพิเศษของกองทัพไทยต้องการกลับเข้าสู่ราชอาณาจักรไทยมากกว่าที่จะสู้รบกับหน่วยลาดตระเวนเขมรจึงรีบบุกป่าต่อไปทุกคนวิ่งแบบทหาร สักครู่หนึ่งก็มาถึงคลองลึกคือคลองกันอาณาเขตไทยกับเขมรกว้างประมาณ ๑๐ เมตร

น้ำในคลองมีเพียงเล็กน้อยและกำลังไหลเอื่อย ๆ

ทุกคนบุกเข้าไปในคลองและลุยข้ามไปทางฝั่งไทยอย่างรีบร้อน

แต่แล้วพอขึ้นมาบนฝั่งไทยเสียงปืนกลมือของตำรวจภูธรชายแดนไม่ต่ำกว่า ๒๐ กระบอกก็ตั้งขึ้นสนั่นหวั่นไหว

“ไอ้ย” เจ้าคุณปัจจุบัน ๔ ร้องสุดเสียงและล้มลงทันที

ทุกคนพุ่งตัวลงนอนราบกับพื้นดินแต่ไม่ยอมยิงโต้ตอบ ดร. ดิเรกคลานเข้ามาหาพ่อตาของเขา

“คุณพ่อ คุณพ่อถูกปืนหรือครับ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ

“เปล่าไว้ย พ่อสะดุดรากไม้หล่ม”

“ปู่โ” ดร. ดิเรกเอ็ดตะโร “แล้วร้องไอ้ยทำไมผมนึกว่าถูกยิงเสียอีก”

ตำรวจภูธรชายแดนของเราซึ่งรักษาผืนแผ่นดินไทยแบบผืนผืนหวงรังได้ระดมยิงคณะพรรคสี่สหายอย่างดุเดือดเพราะ
เข้าใจผิดคิดว่าตำรวจเขมรบุกเข้ามา คณะพรรคสี่สหายรีบกลัวตัวเข้าหาที่กำบังเท่าที่จะหาได้
เสียงหวนร้องตะโกนสุดเสียง

“อย่ายิง คนไทยด้วยกันไว้ย ออย่ายิง”

ผู้บังคับหมวดตำรวจภูธรแทนที่จะเฉยใจกลับตะโกนสั่งลูกน้องของเขา

“ยิงต่อไป อย่าไปเชื่อมันลูกไม้เขมร ปีกขวามุกขึ้นไปปืนกลเบาเคลื่อนที่ ฆ่ามันให้หมด ถึงมันยกมือยอมแพ้ก็ยิง
ใครถอยอ้วยงทิ้งนะไว้ย”

จากการยิงอันดุเดือดของตำรวจภูธรชายแดนทำให้ ดร. ดิเรกกับคณะของเขาทั้ง ๗
คนต้องลงไปซ่อนตัวอยู่ในแอ่งน้ำแห่งหนึ่ง ทุกคนเอาผ้าเช็ดหน้าสีขาวผูกติดกับกิ่งไม้เล็ก ๆ
แล้วชูขึ้นมาโบกเป็นสัญญาณยอมแพ้

ตำรวจภูธรบุกเข้ามาโอบล้อมแอ่งดินอันเป็นที่มั่นของคณะพรรคสี่สหายไว้แล้ว เมื่อแลเห็นธงขาว ร.ต.ต.
เดชาผู้บังคับหมวดก็ตะโกนบอกให้ตำรวจหยุดยิง

นิกรถอนหายใจโล่งอก

“ตำรวจทุกคนฟังทางนี้” เขาตะโกนสุดเสียง

“พวกเราเป็นหน่วยปฏิบัติงานพิเศษของกองทัพไทยซึ่งมีนายพลดิเรกเป็นหัวหน้า

เราพี่น้องมาจากพนมเปญที่ปลอมตัวเป็นตำรวจเขมรก็เพื่อให้หลบหนีได้สะดวกเข้าใจหรือยัง”

ร.ต.ต. เดชาและตำรวจภูธรชายแดนทั้งหมดต่างได้ยินถนัด ทุกคนใจหายวาบที่หลังยิงพวกเดียวกันเอง
นายตำรวจหนุ่มรู้เรื่องที่ ดร.

ดิเรกกับคณะถูกส่งไปพนมเปญดีแล้วและได้รับคำสั่งให้คอยช่วยเหลือถ้านายพลดิเรกพาพรรคพวกหลบหนีเข้ามาในด้านนี้
เขาพาตำรวจเดินเข้ามาที่แอ่งดินนั้นแล้วร้องบอก

“ขึ้นมาเถอะครับอาจารย์ พวกเราเข้าใจผิดคิดว่าเขมรบุกเรามาครับ”

ทุกคนเว้นแต่นิกรต่างปีนขึ้นมาจากแอ่งดินนั้น ร.ต.ต. เดชารีบยกมือวันทยหัตถ์นายพลดิเรกทันที

เขาเคยเป็นลูกศิษย์ของนายแพทย์หนุ่มเมื่อเขาเป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจปีสุดท้าย
ซึ่งนายพลดิเรกได้สอนวิชาการสอบสวนโดยใช้วิทยาศาสตร์เข้าช่วย

“สวัสดิ์ครับอาจารย์”

นายแพทย์หนุ่มหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“สวัสดิ์กะหอกอะไรเล่า ยิงเอา ๆ ร้องตะโกนบอกก็ไม่ยอมหยุดยิง เพื่อนผมคนหนึ่งถูกปืนนอนอยู่ในแอ่งดินนั้น”

“ไอ้ะ” นายตำรวจหนุ่มอุทานออกมาด้วยความตกใจ “ใครครับ”

“พันเอกนิกร การุณวงศ์”

“แต่จริงถูกตรงไหนครับ”

“ถูกตรงไหนก็ไม่รู้ข้างล่างมีแต่น้ำกับโคลนทั้งนั้น เห็นไหมเล่าพวกเราเปื้อนโคลนไปตามกัน
ค่ายของพวกคุณอยู่ไกลจากนี้มากไหม”

“ราวสองกิโลเมตรครับอาจารย์”

นายพลดิเรกจู้ปาก

“ช่วยเพื่อนผมหน่อยซี เขาเป็ดมาหามาไป รู้สึกว่าอาการเขาหนักมาก เขาอนอนบิดตัวร้องครวญครางน่าสงสาร”

“ครับ ครับ ผมจะให้ตำรวจเอาเปลหามผู้การนิกรไปค่ายเดี๋ยวนี้ อาจารย์กรุณาช่วยผมนะครับ
ดีไม่ได้ผมถูกปลดแน่”

ดร. ดิเรกยิ้มออกมาได้

“คุณกับตำรวจทำถูกแล้ว ขอชมเชยที่พวกคุณปฏิบัติหน้าที่อย่างกล้าหาญและเข้มแข็ง
รู้จักกับพรรคพวกของผมเสียหน่อยซี”

หลังจากนายพลดิเรกแนะนำนายตำรวจหนุ่มให้รู้จักกับคณะพรรคของเขาโดยทั่วหน้ากันแล้ว ร.ต.ต.
เดชาภักดิ์สั่งให้หน่วยเสนารักษาระงับความวุ่นวายในแ่งดินรับ พ.อ. นิกรขึ้นมา
ต่อจากนั้นกำลังตำรวจภูธรชายแดนหมวดนั้นก็พาหน่วยปฏิบัติงานพิเศษเดินทางกลับค่ายโดยด่วน
นิกรนอนหลับสนิทอยู่บนเปล ความจริงเขาไม่ได้ถูกปืนหรือได้รับบาดเจ็บอะไรเลย
แต่เขาอยากนอนหลับสักงีบและชี้แจงคดีเป็นฎีกาขึ้นให้ตำรวจหามไป

เย็นวันเดียวกันนั่นเอง

ในราว ๑๗.๐๐ น.

เฮลิคอปเตอร์ขนาดใหญ่ของกองทัพอากาศเครื่องหนึ่งก็มาลงที่ค่ายตำรวจภูธรชายแดนอรัญประเทศเพื่อมารับคณะพรรค
สี่สหายกลับกรุงเทพ ฯ ผู้ที่มาจับคือ พล.อ. หลวงตะลุมนอนอุตุลุด รองผู้บัญชาการทหารสูงสุดนั่นเอง

เมื่อท่านนายพลอาวุธโสลงมาจากรถบิน

ตำรวจภูธรทั้งกองร้อยซึ่งตั้งแถวคอยรับอยู่แล้วก็กระทำวันทยาวิวัฒน์ที่

คณะพรรคสี่สหายยืนรวมกลุ่มกันอยู่หน้าแถวตำรวจ ทุกคนแต่งเครื่องแบบทหารบกตามยศของตนซึ่งเครื่องแบบทั้ง ๗
ชุดนี้เฮลิคอปเตอร์ได้นำมาให้เมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้วมา

ผู้บังคับกองตำรวจภูธรชายแดนได้วิ่งเข้าไปรายงานตัวและจำนวนตำรวจตามระเบียบ

ท่านนายพลอาวุธโสไม่ผู้จะสนใจเท่าใดนัก

ท่านวันทยหัตถ์ตอบแล้วรีบเดินเข้ามาหาหน่วยปฏิบัติงานพิเศษด้วยความตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าวตรงเข้าสัมผัสมือกับ
จำคุณปัจฉิมนี้ ฯ เป็นคนแรกและจับมือคนอื่นโดยทั่วหน้ากัน

“ตั้งแต่ผมได้รับวิทยุเมื่อตอนตีคืนนี้ ผมนั่งหัวเราะอยู่จนสว่าง” หลวงตะลุมนอน ฯ

พูดกับคณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ฯ “ผมอยากเห็นหน้าสีหนูเหลือเกิน

ถูกคุณกิมหงวนกลั่นหัวแล้วหน้าตาคงจะเปลี่ยนแปลงไป อ้า-เป็นยังไงครับ การหลบหนีมาเสี่ยงภัยบ้างหรือเปล่า”

นายพลดิเรกยิ้มอ่อนโยน

“ปะทะกับหน่วยลาดตระเวนนิดหน่อยครับ

พวกเราขอขอบคุณอย่างยิ่งเชียวครับที่คุณหลวงกรุณามารับเรากลับกรุงเทพ ฯ”

หลวงตะลุมนอน ฯ ยิ้มละไม

“ต่อไปนี้พวกคุณมีเวลาพักผ่อนแล้ว แต่ก็ไม่แน่ว่าถ้าเขมรกำแหงบุกเราพวกคุณก็มีงานที่จะต้องทำอีก
ยินดีมากที่คุณทุกคนรอดตายกลับมาได้ อ้า-ขอให้ผมเยี่ยมตำรวจเสียก่อนประเดี๋ยวค่อยคุยกันใหม่”

ท่านนายพลรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดเดินทางไปทางแถวตำรวจภูธรชายแดนผู้บังคับกองร้อยติดตามไปด้วย
หลวงตะลุมนอน ฯ ได้โอภาปราศรัยกับตำรวจทุกคนโดยทั่วหน้ากันและเตือนตำรวจว่า

ขอให้ทุกคนสู้ตายถ้าเขมรบุกเข้ามา

๑๗.๓๐ น.

ขณะที่ตะวันรอนอ่อนแสง เอลิคือปเตอร์เครื่องนั้นก็พาหลวงตะลุบบอน ฯ
พร้อมด้วยหน่วยปฏิบัติงานพิเศษของกองทัพกในบังคับบัญชาของนายพลดิเรกเดินทางมาจากค่ายตำรวจภูธรชายแดนที่
อรัญประเทศกลับดอนเมือง

อีกครั้งหนึ่งที่ พล, นิกร, กิมหงวน, ดร. ดิเรกกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ฯ
ได้ทำงานให้แก่กองทัพของเราได้ผลสมความมุ่งหมาย คือ
สืบสวนการเคลื่อนไหวทางทหารของเขมรและคอมมิวนิสต์ในประเทศกัมพูชา คณะพรรคสี่สหายของเราต่างมั่นใจว่า
วันหนึ่งปราสาทเขาพระวิหารจะต้องกลับคืนมาเป็นของไทยเราเหมือนเช่นเดิม

จบบริบูรณ์